

Rose

BACK

samk

เขียน

04:00

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำ

หากมีโอกาสที่จะได้กลับตัว คุณจะคว้าโอกาสนั้นไว้หรือไม่ สำหรับ ‘อียูฮัน’ แล้ว ไม่รู้ว่าควรเรียกสิ่งที่เกิดขึ้นว่าโอกาสหรือวิกฤติกันแน่ เพราะเหตุการณ์นี้ทำให้เขาต้องสูญเสียทุกสิ่งและนำมาซึ่งหนี้สินมหาศาล สุดท้ายเขาเลยต้องกลับตัวกลับใจมาขยันทำงานหาเงินใช้หนี้ ซึ่งนั่นทำให้เขาบังเอิญได้เข้าไปช่วยเหลือคนคนหนึ่งเอาไว้ และเรื่องราวก็บานปลายจนมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง แม้จะแค่ครั้งเดียว แต่ ‘พอยุน’ กลับไม่เคยลืมเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้น เขายังคงให้คนตามหาชายในหัวมาสคอตกระทั่งตายแม้จะผ่านมาห้าปีแล้วก็ตาม

จากคนที่ไม่จบมัธยมปลายและต้องทำงานพาร์ทไทม์เพื่อใช้หนี้ ตอนนี้อียูฮันกำลังจะก้าวเข้าสู่เส้นทางของนักแสดงที่เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะเดินมาถึงจุดนี้ได้ แต่เพราะอยากแก้แค้นนักแสดงที่ชื่อ ‘ซงยูฮัน’ และเอาคืนสิ่งที่เคยถูกอีกฝ่ายกระทำ นี่จึงเป็นเพียงจุดเริ่มต้น หากอยากรู้ว่าเรื่องราวจะดำเนินอย่างไรต่อไปก็เปิดหน้าถัดไปเพื่อติดตามการเดินทางในวงการบันเทิงของอียูฮันไปพร้อมกันได้เลยละ

Rose

TRIGGER WARNING

นิยายเรื่องนี้ *NOT FOR EVERYONE*

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ *angst* (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน), *death* (การตาย), *drug addiction* (การใช้สารเสพติด), *explicit sex* (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), *rape/non-con* (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), *self-sacrifice* (การพลีชีพตัวเอง), *starvation* (ความอดอยาก), *torture* (การทรมาน), *unhealthy relationship* (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา), *attempted murder* (พยายามฆ่า), *abuse* (ใช้ความรุนแรง), *corpse* (ศพ)

กลับตัวกลับใจ

...เป็นคำพูดที่สวยหรู การทิ้งความผิดพลาดในอดีตไว้เบื้องหลัง และปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นก็น่าจะเป็นเรื่องดีละมั้ง แต่จะให้ดีก็คือไม่ต้องกลับตัวกลับใจตั้งแต่แรกเลยจะดีกว่า โชคร้ายที่สถานการณ์ของผมไม่ได้ดีขนาดนั้น เพราะผมเป็นไอ้สารเลวหรือที่คนทั่วไปเรียกกันว่าอันธพาล

ผมคลุกคลีกับเพื่อนเลว ๆ ตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมต้น แถมยังหนีออกจากบ้านตั้งหลายครั้ง ถึงจะได้เรียนต่อชั้นมัธยมปลายก็ไม่เอาถ่าน จนโดนไล่ออกในเวลาไม่ถึงปี แม่เลี้ยงดูผมกับน้องชายมาตามลำพังโดยไม่มีสามีช่วยเหลือ แต่ตอนที่ผมถูกไล่ออกจากโรงเรียนแม่กลับทำสีหน้าหมัดอาลัยตายอยากแทนที่จะต่อว่าผม

แม่คงเหนื่อยนั้นแหละ อาจจะอยากปล่อยลูกชายคนนี้ไป เพราะแค่ออกไปทำงานที่ร้านอาหารตั้งแต่เช้ามืดเพื่อหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องก็ยุ่งวุ่นวายพอแล้ว ส่วนผมที่ไม่ได้ไปโรงเรียนก็กลายเป็นม้าที่หลุดจากบังเหียน คิดว่าโลกทั้งใบเป็นของตนและทำทุกอย่างตามอำเภอใจ

ผมรูดไถเงินจากคนวัยเดียวกัน ขโมยเงินจากคนเฒ่าไปตีหม้อเหล้าสามทะเลเทเมาทุกวัน แถมยังสูบบุหรี่วันละสองสามซองโดยไม่มีใครมาห้ามปราม ต่อมาก็เริ่มลองยาเสพติดที่ใครสักคนให้มาเพราะบอกว่ามันช่วยทำให้เคลิบเคลิ้ม

ผมไปสักเพื่อประกาศศักดาให้คนอื่นเห็นว่าตัวผมเจ๋ง ทั้งยังซึ่มอเตอร์ไซด์ไปมั่วสุมกับพวกคนประเภทเดียวกันแล้วก็ทะเลาะวิวาทไปทั่ว เพราะต่อยตีเก่งผมก็เลยได้เป็นหัวหน้าแก๊ง กลายเป็นหัวโจกพาพวกนั้นไปสนุกกับการซึ่มอเตอร์ไซด์เสี่ยงอันตรายกลางดึก

ตอนนั้นผมคิดว่ามันเป็นเรื่องเท่ คิดว่าตัวเองเจ๋งสุดยอดเพราะทุกคนยอมศิโรราบให้ ส่วนพวกที่เอาแต่คร่ำเคร่งกับการเรียนในโรงเรียนก็เป็นเหมือนหมูในคอกที่ไม่กล้าแม้แต่จะสบตา โดยไม่รู้ตัวเลยว่าสมองของผมค่อยๆ ใช้การไม่ได้และถลาลึกลงไปในขุมนรกที่ไม่อาจหลุดพ้น

วันหนึ่งพอได้ยินคนพูดว่ากลับตัวกลับใจแล้ว ผมก็เกิดฉุกคิดและกังขาในตัวเองขึ้นมาว่าหากผมกลับตัวกลับใจได้บ้างจะดีสักแค่ไหนกัน หากวันใดวันหนึ่งผมส่องกระจกแล้วตกใจกับสภาพกัญหั่วทองจนได้สติขึ้นมา ก็คงจะดี

ทั้งๆ ที่รู้ว่ามันสำคัญเอาตอนนี้ก็ไร้ประโยชน์ แต่ผมมองย้อนกลับไปความรู้สึกผิดบาปก็กดทับลงบนหน้าอก ขณะที่คนอื่นกำลังพะว้าพะวังกับการเตรียมสอบชุน¹ ผมก็ได้งานทำ แต่งานที่ว่าเป็นงานในบริษัทปล่อยเงินกู้

งานของผมคือการทวงหนี้ ลูกหนี้ที่คืนเงินไม่ได้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกยากจนจนขั้นแค้นที่ไม่รู้ว่าจะหนีไปไหนและใช้ชีวิตอย่างจำกัดจำเขี่ยแต่ในสายตาของผมเห็นเพียงเงินโบนัสของตัวเองเท่านั้น

ผมใช้วิธีการที่ป่าเถื่อนโดยถือมิดไปดักรอเพื่อข่มขู่เด็กกับผู้หญิงในยามวิกาล ผมทำได้ทุกอย่าง ขอแค่ทวงหนี้สำเร็จก็พอ งานนี้ทำเงินให้ได้เยอะกว่าที่คิด ผมก็เลยติดอยู่ในวังวนความมอวัดดีของตัวเอง ดูสิว่าเงินมันหาได้ง่ายๆ แถมโลกใบนี้ยังคงหวาดกลัวผมและไม่มียะอะไรที่คนอย่างผมทำไม่ได้

ผมรู้สึกสมเพชและหงุดหงิดแม่ที่ทำงานในร้านอาหารมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว แต่ก็ยังติดแหง็กอยู่ในห้องเช่ารายเดือนชั้นใต้ดินที่ทั้งมืดและหนาวเย็น ดังนั้นจึงไม่เคยเอาเงินที่หาได้ไปจุนเจือที่บ้านเลยสักครั้งเพราะมันแต่ยุ่งอยู่กับการใช้เงินเพื่อปรนเปรอความสุขให้ตัวเอง ทุกวันผมจะต้องเตร็ดเตร่

---

¹ หรือ CSAT (College Scholastic Ability Test) คือ การทดสอบความสามารถด้านการศึกษาเพื่อเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยของประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งจะจัดสอบปีละหนึ่งครั้งในช่วงเดือนพฤศจิกายน โดย Korea Institute of Curriculum and Evaluation (KICE)

ไปตามบาร์กับร้านเหล้าหุเพื่อเฟลิดเฟลินกับเหล้านอกราคาแพงด้วยความหลงผิดว่าตัวเองเป็นคนที่สุดยอด

คนเดียวที่ผมยอมมอบเงินให้คือมยองชินที่เป็นแฟนเก่าของผม เขาถูกไล่ออกจากโรงเรียนตอนชั้นมัธยมปลายเหมือนกับผม เป็นผู้ชายที่หน้าตาสวยจนถ้าบอกว่าเป็นผู้หญิงก็คงเชื่อ เขาช่วยเปิดโลกทำให้ผมรู้ว่าตัวเองสามารถหลับนอนกับผู้ชายได้ การที่เขาเป็นคนหมิม ๆ และเอาแต่ตามหลังผมต้อย ๆ เหมือนลูกสุนัขกลับปลุกสัญชาตญาณในการปกป้องของผม

ผมสามารถปลดปล่อยความต้องการได้ทุกเมื่อโดยไม่ต้องคอยพะวงว่าเขาจะท้อง ตอนแรกเราก็เริ่มต้นกันด้วยเรื่องนั้น แต่หลังจากอยู่กับหมอนั้นเกินหนึ่งปี ผมก็หลังคิดว่าเขาเป็นแฟนตัวเองตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ แล้วถึงมารู้ทีหลังว่าคิดไปเองเพียงฝ่ายเดียว ไมลี ชีวิตในตอนนั้นก็แค่การสำคัญตัวผิตทั้งหมดและผมไม่มีอะไรจะพูดถึงเขาอีกแล้วละ

อาจเป็นเพราะรูปร่างหน้าตาที่โดดเด่นทำให้เขาอยากเป็นดารา เขาจึงใช้เงินที่ผมให้ไปเรียนตามสถาบันอย่างขยันขันแข็งแล้วก็ไปด้อม ๆ มอง ๆ ตามเอเจนซีดารา ผมก็สงสัยบ้างว่าคนที่สงบเสียงอย่างเขาจะแสดงได้จริงหรือ แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไรมากมาย เพราะต้องคอยปลอบเขาที่ห่อเหี่ยวใจเวลาถูกเอเจนซีสืบแปดมงกุฎหลอกเชิดเงินไปจนหมด

จากนั้นเวลาก็ล่วงเลยผ่านไปอีกหนึ่งปีจนเข้าสู่ช่วงต้นฤดูร้อน ขณะที่เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันที่เข้ามหาวิทยาลัยและสนุกกับชีวิตนักศึกษาปีสองผมก็ยังคงหาเงินด้วยการข่มขู่คนอื่น แต่น่าแปลกที่วันนั้นดวงไม่ค่อยดีตั้งแต่เช้า

ปกติมยองชินมักจะถูกเอเจนซีหลอกและกลับมาร้องไห้ร้องไห้ให้ แต่วันนั้นเขากลับทำท่าตื่นเต้นพร้อมทั้งบอกว่าเอเจนซีที่ไปหาเมื่อไม่กี่วันก่อนเป็นเอเจนซีของแท้แน่นอน...แม้จะคิดว่าเดี๋ยวก็คงเจอพวกต้มตุ๋นอีกนั่นแหละ แต่พอเห็นใบหน้าที่ตื่นเต้นของเขาเกิดอารมณ์เสียขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ตอนนั้นผมที่ตื่นสายเพราะดื่มเหล้าจนถึงกลางดึกกำลังจะออกจากบ้านไปสำนักงานของบริษัทปล่อยเงินกู้ ทว่ากลับเห็นใครบางคนที่รอผมอยู่แถวนั้นเข้าพอดี

“พี่”

ผมหันกลับไปตามเสียงเรียกที่คุ้นเคย และเห็นน้องชายที่เจอเมื่อตอน
กลับบ้านช่วงเดือนก่อนกำลังยืนอยู่ในชุดนักเรียนมัธยมต้นที่ขนาดไม่พอดีตัว
“มีอะไร”

เขาคอร์อยู่วิ่งที่โรงเรียนแท้ๆ แล้วทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ในเวลาี่ละ พอผม
หรีตาพร้อมเดินเข้าไปใกล้ เด็กชายตัวผมมแห่งก็เปิดปากบอกห้วนๆ

“แม่ป่วย”

“แล้วยังไง”

“...”

“ที่มองฉันนี่คือต้องการอะไร”

“...เงิน ขอเงินค่ารักษาแม่หน่อย”

น้องคงฝันใจมากที่ต้องพูดคำนั้นออกมาจึงเม้มปากแน่นทันทีที่เอ่ย
ถูระเสร็จ ผมล้วงกระเป๋าเงินออกมาอย่างไม่ปิดบังความหงุดหงิดก่อน
เปิดกระเป๋าแล้วนับเงิน

“เอาเท่าไหร่”

“ให้ได้เท่าไหร่ละ”

มือที่กำลังหยิบธนบัตรหมื่นออนทั้งหมดในกระเป๋าปล้นชะงักค้าง แล้ว
ถามสิ่งที่ควรจะถามตั้งแต่แรกออกไป

“ป่วยเป็นอะไร”

“...ไม่รู้ จู่ๆ ก็ล้มป่วย ได้ยินว่าต้องผ่าตัดอะไรสักอย่าง”

น่ารำคาญเป็นบ้า ผมนึกถึงแม่ที่ป่วยออกๆ แอดๆ อยู่ตลอดเวลาเพราะ
ทำงานไม่เคยหยุดพักเลยสักวัน ก่อนจะหยิบเช็คกับธนบัตรหมื่นออนทั้งหมด
ที่มีออกมาจากกระเป๋า

“อ้าว”

น้องชายรับเงินไปนับซ้ำๆ ก่อนจะถามเสียงแข็งอีกรอบ

“ขอเพิ่มได้ไหม”

“ค่ารักษาพยาบาลมันเท่าไหร่”

“สี่ล้านสองแสนออน”

“...ว่าไงนะ”

ป่วยหนักขนาดไหนกันแน่...พอมองตาน้องชายที่ไม่รู้ว่าตัวโตขนาดนี้ ตั้งแต่เมื่อไรก็เอ่ยคำถามถัดไปไม่ออก หมอนั้นทำอย่างกับขอยืมเงินจากคนแปลกหน้าที่ไม่ใช่ครอบครัว คล้ายต้องการจะบอกว่าไม่ยากข้องเกี่ยวกับ

“ขอเพิ่มได้ไหม เดี่ยวคืนให้วันหลัง”

จะหามาใช้คืนฉันยังไม่ล่ะ ผมกลืนคำพูดที่เกือบจะโพล่งออกไปพลาง มองนาฬิกา

“ค่อยแวะมาตอนบ่ายอีกทีก็แล้วกัน ฉันจะไปเก็บเงินของวันนี้ก่อน ถึงจะได้ไม่ครบแต่ก็น่าจะให้ได้สักครึ่งหนึ่งล่ะนะ”

ตอนนั้นน้องชายถึงได้ผงกศีรษะให้หนึ่งทีก่อนจะหมุนตัวกลับไป ทั้งอย่างนั้น ผมมองอีกฝ่ายที่เดินหายลับตาไป ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเด็กนั้น มายืนรอเพื่อขอความช่วยเหลือทุกอย่างที่ไม่อยากทำนานทีชั่วโมงแล้วก็ไม่รู้

วันนั้นผมอารมณ์ไม่ดีตลอดทั้งวัน ลูกหนี้ที่ต้องไปเก็บเงินในวันนี้เป็นคู่สามีภรรยาที่ทางเดินที่เปิดร้านอาหารริมทาง อายุน่าจะประมาณสี่สิบกลางๆ ถึงปลาย ส่วนลูกชายก็ประมาณสองขวบ ได้ยินว่าลูกมีปัญหาอะไรสักอย่างที่ซาก็เลยต้องกู้เงินเพื่อใช้เป็นค่าผ่าตัด คู่สามีภรรยาเลี้ยงดูลูกชายอย่างประคบประหงมเพราะเป็นลูกคนเดียวที่ได้มาตอนอายุเยอะแล้ว แต่ก็เพราะเด็กคนนี้จึงต้องเอาเงินที่หามาได้ในแต่ละเดือนไปใช้หนี้จนหมด

ถึงอย่างนั้นคนเราก็ต้องใช้เงินประทั้งชีวิต พวกเขาจึงไม่ได้จ่ายดอกเบี้ยมาร่วมสามเดือนแล้ว ครั้งนี้ผมมาหาคู่สามีภรรยาเป็นครั้งที่สี่ถึงที่ผ่านมาจะเคยรูดเงินจากพวกเขาจนหมดตัว แต่วันนี้จะไม่มีการโอนอ่อนผ่อนปรนเป็นอันขาดเพราะผมก็ต้องการเงินเหมือนกัน ดังนั้นจึงงดวิธีการที่ปกติไม่ค่อยได้ใช้ออกมา

“เฮือก! ทะ...ทำอะไรนะครับ!”

สามีตะโกนด้วยใบหน้าซีดเผือด ในขณะที่ภรรยาซึ่งอยู่ด้านข้างกำลัง

ทรุดตัวร้องไห้

“คุณ ทะ...ทำอะไรเนีย! ะ...รีบเก็บมิดไปเถอะครับ!”

สามีเกือบจะยืนทรงตัวไม่อยู่ตามภรรยา แต่เพราะเป็นผู้ชายจึงพยายามก้าวออกมาข้างหน้า ทว่าผมกลับกระซอกตัวเด็กที่ร้องไห้จ้าไปซึ่ง ๆ หน้า แล้วเอามิดสั้นคมกริบจ่อที่คอ

“แง...แง...!”

ผมจับร่างเล็ก ๆ ที่ตื่นรนและร้องไห้เสียงดังจนตัวเด็กเป็นรอยแดง กระทั่งคมมีดจ่ออยู่ตรงผิวเนื้อของเด็ก ชายคนนั้นถึงได้ยอมคุกเข่าลง

“ได้โปรด ปลอยลูกผมไปเถอะครับ...ผมขอร้องไห้ปลอยตัวเด็กไปเถอะ ผมยอมให้คุณทุกอย่างแล้ว จะเอาอะไรก็เอาไปเลย...”

พอได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นผมก็แค้นหัวเราะแล้วเรียกร่องของสิ่งหนึ่ง

“ไปเอาสัญญาเช่าบ้านรายเดือนมา แล้วติดต่อนไปขอเงินมัดจำคืน จากเจ้าของบ้านเดี๋ยวนี้”

ผู้ชายคนนั้นงยหน้าขึ้นด้วยความตกใจ

“ละ...แล้วจะให้พวกเราไปอยู่ที่ไหน...”

“แง...!”

ผม نابโม่มีดลงบนผิวเนื้อที่บอบบาง ความเย็นของมันทำให้เด็กตกใจจนสะดุ้งและพยายามบิดตัวหนี คมมีดจึงบาดถูกเนื้อเบา ๆ จนเกิดเป็นเส้นบาง ๆ ขนาดเท่าด้ายสีแดง ชายคนนั้นเรียกชื่อเด็กพลางยื่นมือที่สั่นเทาออกมา

“ชะ...ผมยอมแล้ว! ได้โปรดอย่าทำอะไรลูกผมเลย!”

สามีลุกโഴงไปหยิบสัญญาเช่าบ้านจากที่ซ่อนตรงไหนสักแห่ง ผมตรวจดูจำนวนเงินในสัญญาก่อนเป็นอันดับแรก ครอบคลุมนี้ค่างค่าเช่ามาหลายเดือนแล้วจึงขอค่ามัดจำคืนได้แค่ครึ่งเดียว แม่งเอ๊ย แต่อย่างน้อยก็เอาเงินนี้ไปให้น้องชายก่อนได้แหละ

หลังจากฟังอีกฝ่ายเปิดสปีกเกอร์โฟนคุยกับเจ้าของบ้าน ผมก็ปลอยตัวเด็กที่สติแตกจนสลบลงกับพื้น แล้วแม่ของเด็กก็ปรี๋เข้ามาถอดลูกพร้อมกับปล่อยโฮ ผมที่สวมรองเท้าเข้ามาในบ้านกำลังจะหันหลังเปิดประตู

เพื่อเดินออกไป ก็ได้ยินเสียงดังมาจากด้านหลังซะก่อน

“แก...”

แม้เสียงร้องให้ของภรรยาจะดังก้องไปทั่วห้องเช่าเดี่ยวแคบ ๆ นี้ แต่ผมกลับได้ยินเสียงทุ้มต่ำของสามีได้อย่างชัดเจน บางทีอาจเพราะเห็นความโกรธเกรี้ยวที่อัดแน่นอยู่ในดวงตาของเขาก็เป็นได้

“...แกจะต้องถูกสวรรค์ลงทัณฑ์”

“สวรรค์ลงทัณฑ์เหรอ เฮอะ ถ้ามีของแบบนี้จริง คนชั่วคงตายหมดโลกแล้ว ไฉนยังเอ๊ย”

เสียงสะอึกสะอื้นของภร่ายังคงดังไล่หลังในขณะที่ผมหัวเราะเยาะเย้ยแล้วบิดประตูเดินออกมา

ผมไปเก็บเงินอีกสองสามที่ก่อนกลับบ้านอย่างอืดอาดยืดอาด ซึ่งถ้าสามารถย่อนเวลาได้ผมก็อยากกลับไปในช่วงเวลานั้นที่สุด ตัวผมในตอนนั้นคิดแต่จะเอาเงินที่หามาได้ไปให้น้องแล้วกลับบ้านไปนั่งเฝ้ากับมयोगชินสักพัก เพราะมีเพียงร่างกายของเขาก็จะทำให้ผมรู้สึกดีจนสามารถผ่อนคลายอารมณ์ที่คั่งค้างมาตั้งแต่เช้าได้ ขณะที่กำลังคิดถึงเรื่องอย่างว่าในหัวก็เห็นน้องชายยืนอยู่ที่เดิมเหมือนตอนที่เจอเมื่อช่วงสาย น้องชายมองผมด้วยใบหน้าที่ตั้งตารากับมองคนแปลกหน้า

“พี่ ทำไมถึงเพิ่งมาเอาป่านี่ล่ะ”

เขาคงยืนรออยู่ตรงนั้นมาพักใหญ่ ๆ ถึงได้โพล่งถามแบบนี้ออกมา ทำเอาผมที่กำลังจะล้วงเงินออกจากกระเป๋าต้องขมวดคิ้ว ไฉนเด็กสามขวบยังกล้ามาถามว่าทำไมเพิ่งมาด้วยสีหน้าแบบนี้อีก ผมเริ่มหงุดหงิดที่ต้องให้เงินเขา ปกติคนเล็ตร้อนอย่างผมคงต้องได้ต๋อยสักหมัดแล้ว แต่พอคิดว่ารีบให้เงินแล้วรีบกลับบ้านดีกว่าก็เลยหยิบซองใส่เงินออกมาแล้วเดินเข้าไปหา

“ได้ไม่ครบแต่เอาไปก่อนแล้วกัน พรุ่งนี้จะไปหาอีก...”

ผมตั้งใจจะพูดว่าถ้าให้ได้ก็จะให้ แต่สีหน้าของน้องชายดูแปลก ๆ ไม่สิ

เขาไม่ได้มองผม แต่จ้องไปที่ด้านหลังของผมด้วยแววตาตื่นตกใจ เลี้ยววินาทีที่คิดว่าเกิดอะไรขึ้นและกำลังจะหันกลับไป บางอย่างก็เฉียดผ่านตัวผมไปอย่างรวดเร็ว หลังได้ยินเสียงร้องครวญครางถึงได้รู้ว่ามีคนวิ่งพรวดออกมา “อีก...!”

พอหมุนตัวกลับไปก็เห็นภาพหนึ่งปรากฏชัดอยู่ตรงหน้า เป็นน้องชายที่เบิกตาโพล่งอ้าปากค้าง และตัวแข็งที่อดด้วยความหวาดกลัว ใครบางคนกำลังล็อกตัวน้องของผมไว้พลาจ้วงมีดแทงท้องของเขา เมื่อคนคนนั้นหันกลับมา ผมจึงเห็นว่าเป็นพ่อของเด็กคนนั้น อีกฝ่ายสบตาผมก่อนกระซิบบด้วยความคั่งแค้น

“นี่แหละ สวรรค์ล่งกัณฑ์!”

ผมจำเรื่องราวหลังจากนั้นได้ไม่ละเอียดนัก นึกออกแค่พอได้สติในตอนกลางดึกก็เห็นร่างของน้องชายนอนตายจมกองเลือดสีแดงฉานแล้ว ผมจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่ากลับถึงบ้านได้อย่างไร คงเคยได้ยินใครบางคนกล่าวเอาไว้ว่าโชคร้ายไม่ได้มาคนเดียวใช่ไหม

ตอนกลับถึงบ้านแล้วเปิดประตูเข้าไปก็เจอกับสภาพห้องที่เลอะเทอะกับข้าวของเครื่องใช้กระเจายเกลื่อน เงินสิบล้านวอนที่ทวงหนี้มาได้และต้องเอาไปให้ที่สำนักงานกัณฑ์ธรานหายไปแล้ว พ่อเจ้าของห้องเช่ามาเจอที่หลังก็บอกว่าจะยึดเงินมัดจำ และให้ผมรีบเก็บข้าวของออกไปเดี๋ยวนี้

ตอนนั้นผมถึงได้รู้ตัวว่าถูกมยของชินทักหลังเข้าให้แล้ว ถ้าโชคร้ายจบลงแค่นั้นก็คงดี แต่ผมยังเหลือแม่ที่เป็นสาเหตุให้น้องชายต้องมาเยี่ยมเงินค่ารักษาพยาบาลจากผมอยู่ สองวันหลังจากน้องตาย ผมก็ไปหาแม่ที่โรงพยาบาล แต่สิ่งที่รอผมอยู่ก็คือหมอวินิจฉัยว่าแม่อยู่ในสภาวะสมองตาย เพราะการผ่าตัด

ช่วงนั้นผมรับมือกับสถานการณ์ที่ประเดประดังเข้ามากะทันหันไม่ไหว ผมไม่รู้ว่าทุกอย่างกลายเป็นแบบนี้ไปได้อย่างไร และทำไมถึงพังครืนลง

รวดเดียวแบบนี้ แล้วหมอก็กถามผมอย่างซัดถ้อยซัดคำซึ่งเหมือนจะเป็นประโยคแรกที่ผมได้ยินในช่วงสองสามวันมานี้

“แม่คุณยังมีชีวิตอยู่เพราะพึ่งเครื่องช่วยหายใจ แต่ท่านคงอยู่ได้อีกไม่นาน ถ้าญาติคนไข้เตรียมใจพร้อมแล้วก็ควรปล่อยคุณแม่ให้จากไปอย่างสงบ...”

“คุณกำลังจะบอกให้ผมตัดสินใจฆ่าแม่เหรอครับ”

ผมทำนองชายตายไปคนหนึ่งแล้ว ยังจะปล่อยให้แม่ตายอีกเหรอ ถึงตัวผมจะใช้ชีวิตเหลวแหลกอย่างไร แต่ในสถานการณ์ที่น้องชายตายไปแล้ว และแม่ก็กำลังจะตายต่อหน้าต่อตาแบบนี้ ทำให้ผมต้องตั้งสติเอาไว้ ถึงหมอจะบอกว่าแม่ได้แต่นอนเป็นเจ้าหญิงนิทรา ผมก็ยื่นกรานหนักแน่นที่จะยื้อชีวิตแม่ด้วยเครื่องมือราคาแพงนั้น หลังออกมาจากโรงพยาบาล ผมก็ไปที่บริษัทปล่อยเงินกู้ที่ทำงานอยู่เพื่อขอยืมเงินมาใช้ต่อชีวิตแม่

“แกจะคืนเงินฉันยังไง” ประธานถามก่อนยืมหยั้น

“ผมจะทำงานเป็นวัวเป็นควายแล้วหามาคืนให้ครับ”

ประธานอดเอ่ยออกมาไม่ได้

“ทุกคนที่มาขืมเงินก็พูดแบบนี้กันทั้งนั้น แต่ไม่เห็นมีใครใช้คืนเลยสักคน แล้วแกจะเป็นเหมือนคนพวกนั้นไหม ฉันเข้าใจ แต่ก็ให้ทำงานด้วยไม่ได้หรอกนะ เพราะฝากเงินตัวเองไว้กับลูกหนี้อย่างแกไม่ได้”

“ผมจะทำงานอื่นแล้วหามาคืนแน่ ๆ ครับ”

“อืม ทุกคนก็พูดแบบนี้เหมือนกันหมดนั่นแหละ”

ประธานคงนึกสนุกก็เลยหยิบเงินสดเป็นฟ่อนออกมาจากตู้เซฟ

“รู้ใช่ไหมว่าถ้าหามาคืนไม่ได้จะเป็นยังไง”

“ครับ”

“ชักน่าสนุกแล้วสิ แล้วฉันจะรอวันที่เด็กอย่างแกมาคุกเข่าร้องให้อ่อนนวลขอให้ฉันไว้ชีวิตนะ”

ผมทิ้งเสียงหัวเราะที่ ๆ ของประธานไว้เบื้องหลังแล้วไปจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้แม่กับทางโรงพยาบาล จากนั้นก็กลับบ้านที่แท้จริงซึ่งไม่ได้กลับมา นานมาก ๆ ซึ่งเป็นห้องที่อยู่ชั้นใต้ดินที่แสงแดดส่องไม่ถึงและเหม็นอับ

การเดินเข้าไปในห้องแต่ละอย่างก้าวช่างหนักอึ้งราวกับเดินทวนกระแสน้ำ

ห้องคงร้อนออกไปก็เลยพับผ้าห่มอย่างลวกๆ ทั้งยังมีเสื้อผ้าหลายตัวที่ร่วงตกจากราวแขวน แม้จะมีร่องรอยคนอยู่อาศัย แต่ในสายตาผมดูเหมือนห้องนี้ถูกหยุดเวลาเอาไว้ และตัวผมก็เป็นแขกที่ไม่ได้รับเชิญท่ามกลางภาพที่ยังครบถ้วนสมบูรณ์เหล่านั้น ทันใดนั้นสายตา ก็เหลือบไปเห็นไฟที่กะพริบอยู่ตรงหน้าจอคอมพิวเตอร์ พอขยับเมาส์ก็เห็นหน้าจอที่ยังไม่ได้ปิดสว่างวาบขึ้นมา ผมขมวดคิ้วพลาบพิมพำกับตัวเอง

“หมอนั้น...ออกไปโดยไม่ปิดคอมพิวเตอร์ด้วยซ้ำ...”

ยังบ่นไม่ทันจบก็นึกขึ้นได้ว่า อ้อ จริงสิ น้องชายตายไปแล้ว

ผมลุกขึ้นแล้วค่อยๆ กวาดตามองไปทั่วห้อง ภายในห้องมีร่องรอยการใช้ชีวิตของน้องกับแม่อยู่ทุกหนทุกแห่ง ทั้งตำราเรียนชั้นมัธยมต้นและหนังสือบทเรียนเสริมที่เสียบไว้บนโต๊ะหนังสือ มียางลบผ้าครึ่งวงทับอยู่ด้านบน และตารางเรียนบนผนังที่เขียนด้วยลายมือของน้องชาย มันถูกเขียนด้วยดินสอสีหลากสีจนดูสวยงามไม่สมกับเป็นเด็กผู้ชายเลย

มานึกดูแล้วผมจำได้ว่าเด็กนั้นเคยบอกว่าเรียนหนักด้วย พอกวาดตามองที่โต๊ะอีกรอบก็เห็นเครื่องสำอางตัวอย่างอัดแน่นอยู่ในตะกร้าพลาสติกใบเล็ก ๆ ทั้งชีวิตของแม่เคยใช้แค่เครื่องสำอางแถมฟรีขวดเล็ก ๆ เท่านั้น แต่แม่อังยังใช้อย่างประหยัดเฉพาะเวลาจะออกไปไหน ตะกร้าพลาสติกที่ผมเห็นมาตั้งแต่เด็กมีรอยแตกตรงกลาง ทั้งยังเก่าจนดูไม่ออกว่าของเดิมเป็นสีอะไร

ผมยืนอยู่กลางห้องพลาบจ้องมองที่จุดหนึ่งเป็นเวลานาน ข้าวของทุกอย่างในห้องยังคงวางอยู่ที่เดิมเพื่อรอให้เจ้าของกลับมาใช้ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในที่สุดผมก็ตระหนักได้ว่าน้องชายตายไปแล้ว และแม่อังกำลังจะตายในไม่ช้า ส่วนคนเฮงชวยอย่างผมกลับเป็นคนเดียวที่รอดชีวิต

คนที่ผมเคยคิดว่าเป็นเพื่อนล้วนหันหลังให้กับสถานการณ์ในตอนนี่ของผม แต่ผมไม่เคยดเค้นพวกเขาหรอก อันที่จริงต้องเรียกว่าไม่มีเวลาไปรู้สึก

แบบนี้ถึงจะถูก ผมยังมีหนี้และต้องทำงานเยี่ยงวัวเยี่ยงควายตามที่พูดกับ
ประธานไว้เพื่อหาเงินมาใช้หนี้ ผมจึงเริ่มต้นทำงานอย่างจริงจังเป็นครั้งแรก
ทั้งส่งหนังสือพิมพ์ตอนเช้ามืด ต่อด้วยแพ็กของที่โรงงานตั้งแต่เช้าถึงเย็น
พอตกค่ำก็ใส่ชุดตลก ๆ ไปยืนแจกใบปลิวที่ถนนย่านเรจรมย์

ผมทำงานแบบนี้โดยมีเวลานอนแค่วันละสามชั่วโมงนิด ๆ และ
กินข้าวเพียงสองมื้อ หลังจากนั้นแม่ก็อยู่ต่อได้อีกสามเดือน การที่แม่อยู่ได้
ตั้งสามเดือนจากที่หมอเคยบอกว่าจะอดทนได้ไม่กี่สัปดาห์ คงเป็นเพราะ
คิดถึงลูกจนกระทั่งวาระสุดท้ายถึงได้พยายามอยู่ต่ออีกสักหน่อยเพื่อไม่ให้
ผมต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว

วันที่เอาเงินมัดจำค่าเช่าห้องของแม่ไปจ่ายค่ารักษาพยาบาลงวดสุดท้าย
ผมก็ถึงแตกของจริง แต่ก็ยังไปยืนแจกใบปลิวที่ถนนย่านเรจรมย์เช่นเคย
ผมสวมหัวมาสคอตที่หายใจไม่ค่อยจะออกในคำคืนหนึ่งกลางฤดูร้อนเพื่อ
ยื่นใบปลิวร้านคาราโอเกะเปิดใหม่ให้แก่ผู้คนที่สัญจรไปมา

ทั้ง ๆ ที่ผมเพิ่งจะเอาถ้ากระดุกของแม่ไปลอยที่แม่น้ำ แต่เรื่องการ
พักผ่อนเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับผม

บางอย่างในหัวของผมหนึ่งงั้นไม่ขยับเขยื้อนมาตั้งแต่เริ่มทำงานเมื่อสามเดือน
ก่อน และไม่รู้ว่ามีนทำให้ความรู้สึกเฉื่อยชาลงกว่าเดิมหรือเปล่า สามเดือน
ที่จ่ายค่ารักษาพยาบาลแพง ๆ ก็เพราะหวังให้แม่มีชีวิตอยู่ต่อไม่ใช่เหรอ แต่พอ
แม่จากไปแล้ว ทำไมผมถึงไม่รู้สึกละเลยล่ะ ทว่าคำถามที่หนักขึ้นมาลอย ๆ
กลับถูกความเหนื่อยล้าทับถมจนหายไปอย่างรวดเร็ว ผมต้องกลับไปโกดัง
ที่เช่าเอาไว้เพื่อนอนสักสองสามชั่วโมงก่อนออกไปส่งหนังสือพิมพ์ตั้งแต่เช้ามืด

แต่หลังจากเลิกงานตอนตีสอง ร่างกายที่ควรจะรีบกลับไปพักผ่อน
ดันไม่ยอมขยับ ผมที่อยู่ในชุดมาสคอตได้แต่นั่งเหม่อลอยอยู่ท้ายซอย
ของถนนย่านเรจรมย์ แล้วก็สังเกตเห็นอะไรแปลก ๆ ก่อนจะได้ยินเสียง
คนทะเลาะกันจากที่ไหนสักแห่ง นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยจนเป็นปกติ

ในยานนี้ แต่หาได้ยากที่จะเป็นเสียงของคนปกติไม่ใช่เสียงของคนมาถึงอย่างนั้นก็ได้ดึงดูดความสนใจของผมจนกระทั่งคำพูดของใครบางคนทำให้ผมขยับตัว

“แกจะต้องถูกสวรรค์ลงทัณฑ์!”

ลึนเสียงแหบห้าวก็มีเสียงคนกำลังตะลุมบอนกันดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงตบ โครม เพล้ง! ที่คล้ายสิ่งของกระทบโดนตัวคนและเป็นเสียงขูดแตกดังตืด ๆ กัน ผมคุ้นเคยกับเสียงเหล่านี้มาก พอเดินเลี้ยวตรงหัวมุมก็เห็นภาพเหตุการณ์ที่ชายสี่คนกำลังรุมล้อมชายคนหนึ่ง

ถึงชายคนนั้นจะเป็นฝ่ายตั้งรับ ทว่าสถานการณ์กลับสูสีทีเดียว สาเหตุที่ผมคิดว่าคนที่โดนรุมต่อสู้เก่งไม่ใช่เพราะเขาถูกรุมด้วยจำนวนคนที่เหนือกว่า เพราะถึงยังเป็นคนพวกนั้นก็อายุแค่ยี่สิบกว่า ๆ เป็นแค่เด็กอันธพาลข้างบ้านที่เพิ่งไปเที่ยวไนต์คลับแล้วทำเป็นเก่งแค่นั้น

ถ้าเป็นผมก็สามารถจัดการเด็กพวกนั้นด้วยตัวคนเดียวได้อยู่แล้ว แต่ที่ตกใจเป็นเพราะชายคนนั้นกำลังต่อสู้ด้วยแขนข้างเดียว ส่วนแขนอีกข้างของเขาใส่เฟือกอยู่ ถึงอย่างนั้นก็ยิ่งอุตสาหะเผชิญหน้ากับชายสี่คนได้อย่างสบาย ๆ ด้วยใบหน้าที่ยิ้มบาง ผมไม่รู้ว่าสถานการณ์เป็นมาอย่างไร แต่เหมือนชายที่ใส่เฟือกจะเป็นฝ่ายชนะในที่สุด

หากไม่ถูกคำพูดนั้นกระตุ้นความสนใจ ผมคงไม่ใส่ใจตั้งแต่แรกหรอก เมื่อคิดแบบนั้นก็ตั้งใจจะหมุนตัวจากไป ทว่ากลับเห็นอันธพาลคนหนึ่งควักอะไรบางอย่างออกมาก่อน มันเป็นมีดสั้นที่ผมคุ้นเคยดี เมื่อเห็นชายคนหนึ่งกำลังกำมีดแบบที่ผมเคยใช้ หัวของผมก็พลันขยับไปโดยไม่รู้ตัว พอได้สติอีกทีก็หลังจากที่ตัวเองเหวี่ยงมือออกไปแล้ว

“ฮึก!”

พลัก!

พวกอันธพาลร้องเสียงหลงเพราะถูกผมบิดแขนจนมีดหล่น คงเพราะถูกหักแขนในพริบตา การต่อสู้จึงชะงักไป ก่อนที่ทุกสายตาสองข้างจะจ้องมาทางผมด้วยแวตาสับสนมึนงง

“แกเป็นใครวะ”

อันธพาลคนหนึ่งถามอย่างตลกใจ ผมเหลือบมองก่อนเหวี่ยงหมัด
กระแทกหน้าคนที่ยังร้องเสียงหลงอยู่ฝั่งตรงข้าม

โครม...

อีกฝ่ายล้มกลิ้งลงกับพื้นเสียงดังสนั่น พวกอันธพาลอีกสามคนรีบวิ่ง
ไปหาเพื่อนก่อนจ้องผมตาเขม็ง

“เซี่ยเอ๊ย แกเป็นพวกเดียวกับมันเหรวอะ”

ผมส่ายหน้าโดยไม่แม้แต่จะมองคนที่โดนหมายหัว แต่อันธพาลคนนั้น
กลับเดินผางด้วยสีหน้าไม่เชื่อ

“ไอ้พวกกระจอก! ลอบทำร้ายจากข้างหลัง! ป้อดวะ...”

แล้วสี่รูมหนึ่งนี่เก่งกล้าสามารถมากหรือไง

พวกอันธพาลนำสมเพชตะโกนลั่นก่อนทามเพื่อนที่กองอยู่บนพื้นขึ้นหลัง
แล้วรีบวิ่งหนีไป ขนาดสี่รูมหนึ่งยังแพ้เลย ถ้ารวมผมเข้าไปด้วยก็คงจบเห่
ผมมองพวกนั้นวิ่งหนีไปก่อนจะหันหลังกลับไปเพราะอยากกลับไปพักผ่อน
เต็มแก่แล้ว ตอนที่ผมกำลังจะก้าวขาเตรียมเดินจากไปนั่นเอง คนที่เหลืออยู่
ก็วิ่งผมเอาไว้เสียก่อน

“เฮ้ กระจต่าย”

กระจต่ายเหวอ ผมหันไปมองด้วยความสงสัย แล้วตอนนั้นเองถึงเพิ่ง
รู้ว่ายังอยู่ในชุดมาสคอต เพราะแบบนี้พวกนักเลงนั้นเลยทำหน้าที่เหวอ
ตอนเห็นผมลึนชะ ผมนึกถึงพวกที่วิ่งหนีไปก่อนจะได้ยินเสียงเนือยๆ เอ๋อขึ้น

“นายจะรับผิดชอบยังไง”

เขาคาบพู่หรีที่รู้ว่าหยิบออกมาตอนไหนไว้ใหม่ปากแล้วพูดเสริมพร้อม
แวตตาที่ดูเหน้อยหน้า

“นายทำให้พวกที่ฉันตั้งใจจะเล่นสนุกด้วยหนีไปหมดแล้วเนี่ย”

“...”

“ฉันถามอยู่นะ นายคาราโอเกะชิวาจา”

เขาอ่านชื่อร้านคาราโอเกะที่ติดอยู่บนชุดมาสคอตด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
ถ้าคนอื่นพูดคำนั้นก็คงหลุดซ่าออกมาแล้ว แต่ความเย็นชาในน้ำเสียงกลับ
เสียดแทงจนทำให้บรรยากาศตึงเครียด ผมจึงหันไปมองคนคนนั้นตรงๆ

“แล้วจะเอาอย่างไร”

“นายต้องทำให้ฉันสนุกแทนแล้วละ”

เขาอายุเท่าไรกันนะ ดูเหมือนว่าน่าจะยี่สิบปลายๆ แต่สายตาคุณนั้นทำให้คาดเดายากไม่ค่อยได้ ตอนผมทำงานในบริษัทปล่อยเงินกู้ก็เห็นสายตาของพวกเขาประหลาดๆ ในวงการเป็นแบบนี้กัน เป็นสายตาแบบคนเหลี่ยมจัดที่ไม่เคยหวั่นไหวต่อคำพูดใดๆ ดังนั้นเมื่อน้ำเสียงของเขาจะฟังดูสบายๆ ยังไงก็ต้องตั้งป้อมระแวงระวังไว้ก่อน

แม้ผมจะเป็นคนโหดเหี้ยม แต่การทำงานกลับทำให้ผมตระหนักได้ว่าในโลกนี้มีคนที่โหดยิ่งกว่าและไม่ควรคบค้าสมาคมกับพวกที่มีสายตาแบบนี้ ผมหลุบตามองเปลือกของอีกฝ่าย เขาสูงพอมๆ กับคนที่ผมเคยปริ้เข้าไปเพื่อจะเอาชนะด้วย ถ้าเจอกันเมื่อหนึ่งปีก่อนผมอาจจะทะเล่ล่อล่ล่ากระโจนใส่เขาอย่างเอาเป็นเอาตายไปแล้ว ไม่นี่ ตอนนี้อีกฝ่ายใช้แขนได้ข้างเดียว เพราะงั้นก็น่าจะสู้ได้แบบสูสีล่ะนะ

การต่อสู้ไม่ใช่เรื่องยากเพราะมันเป็นทักษะเดียวที่ร่างกายของผมคุ้นเคย แต่วันนั้นผมไม่อยากทำแล้ว ถ้าต้องต่อสู้ในวันที่อดอันตันใจแบบวันนี้คงจะอึดอัดใจหนักกว่าเดิมแน่ๆ พอเห็นผมไม่ตอบโต้เขาคงทักท้วงเขาเองว่าผมไม่อยากสู้ ก็เลยโยนบุตรีที่เพิ่งสูบไปนิดหน่อยลงพื้นแล้วเหยียดยิ้ม

“ถ้านายไม่ชอบก็คงต้องบังคับให้มาเล่นสนุกด้วยแล้วละ”

ผมมองเขาที่ก้าวเข้ามาใกล้แล้วโพล่งคำที่แม้แต่ตัวเองยังไม่เข้าใจออกไป

“คุณนอนกับผู้ชายได้ไหม”

เขาชะงักก็ไปชั่วอึดใจหนึ่ง หลังจากที่เขาเข้าใจความหมายนั้นก็ยิ้มผ่านดวงตาเป็นครั้งแรก ตามด้วยเสียงน้อยๆ ของเขาที่ลอดเข้ามาในหู

“ถ้าฉันเป็นฝ่ายทำนะ”

ผมถอดเฉพาะท่อนล่างแล้วขึ้นคร่อมผู้ชายคนนั้นโดยสวมหัวมาสคอตเอาไว้ตลอดเวลา แม้สภาพหัวโตๆ ที่เหมือนลูกอมจูปี้ปี้จะดูน่าขัน แต่ทั้งผม

และชายที่ใส่ฝือกกลับไม่มีใครขำเลยสักคน ผมขำไม่ออกเพราะเป็นฝ่ายรับครั้งแรกในชีวิต แถมตอนที่พยายามฝืนกดตัวเองลงไปก็ทำให้ตรงนั้นฉีกขาดจนข้างขาสิ้นพับ ๆ ชายคนนั้นจึงบอกให้ผม ‘ค่อย ๆ ทำ’ ราวกับกำลังแนะนำจากใจจริง

มันเป็นกรณีพิเศษที่แปลกประหลาดมาก เพราะหลังจากถอดเสื้อผ้าออกก็สอดใส่เข้ามาทันทีโดยไม่แม้แต่จะเล้าโลม จึงมีเพียงความเจ็บปวดและเลือด ส่วนน้องชายของผมก็ไม่แข็งเลยด้วยซ้ำ จึงได้แต่หวังให้ผมจบลงไว ๆ ถึงอย่างนั้นก็ได้ห้ามปรามชายที่โยกเอวสวนขึ้นมาจากข้างล่าง

ผมไม่รู้ว่ส่วนนั้นของเขาแข็งเพราะอะไร แต่เพื่อป้องกันไม่ให้ผมหนีเขาจึงใช้มือข้างที่ไม่ได้ใส่ฝือกจับเอวผมเอาไว้ แล้วกระแทกสวนใส่ผมที่เจ็บจนยับยั้งตัวไม่ได้อย่างหนักหน่วงไร้ความปราณีอยู่นานโดยไม่สนใจว่าเลือดจะไหลออกมาหรือไม่ ความเจ็บปวดกับความเหนื่อยล้าทำให้สติของผมล่องลอยด้วยความสับสนแทบตลอดเวลา

ตอนที่ชายคนนั้นหลังในตัวผมเป็นครั้งสุดท้าย ผมก็พลันตระหนักได้ถึงบางสิ่ง เพราะเมื่อครู่มีแต่หายนใจหอบเลยไม่รู้ว่ตัวเองกำลังร้องให้อยู่ เพิ่งมารู้สึกว่ไปหน้าเต็มไปด้วยน้ำตาและน้ำมูกก็ตอนพ่นลมหายใจร้อน ๆ ได้หัวมาสคอต ผมวางมือบนหน้าท้องของชายที่หยุดเคลื่อนไหวยเพื่อพุงร่างกายท่อนบน แล้วร้องให้ทั้งอย่างนั้นอยู่พักใหญ่

บางทีผมอาจจะต้องการความอบอุ่น แต่ตัวผมที่สมควรถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ไม่อาจรับไออนั้นได้อย่างเต็มที่ ถ้าจำค่าตอบแทนด้วยความเจ็บปวดจากเช็ครายยี่สิบนาทีก็ว่าไปอย่าง เพราะแบบนั้นผมก็เลยร้องให้ละมั้ง ผมยังคงโอบรัดตัวตนของชายคนนั้นไว้แล้วก็ร้องให้อยู่แบบนั้น พอเงยหน้าขึ้นก็สบตาเข้ากับเขาที่มองมาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

“ถ้านายร้องให้เสร็จแล้วก็ถอดหัวมาสคอตออกสิ”

เหมือนนิพล้งบางอย่างอยู่ในคำสั่งที่พูดออกมาแบบสบาย ๆ ผมจะถอดมันออกทั้งอย่างนั้นก็ได้ แต่ก็ยังอุตสาห์ขยับเอวลูกออกจากตัวเขา ความรู้สึกตอนที่แกนชายซึ่งฝังลึกอยู่ถอนพรวดออกไปนั้นค่อนข้างชัดเจน และหยาดน้ำส้ขาวชุ่มที่อีกฝ่ายปลดปล่อยเอาไว้ก็ไหลตามออกมา ผม

สวมกางเกงกลับโดยไม่ได้สนใจมัน พออีกฝ่ายเห็นว่าผมทำท่าจะจากไปในสภาพแบบนั้น ก็เลยยันตัวขึ้นก่อนส่งสายตาลูมเครื่อมาให้

“นี่ กระจ่าง ถ้าอยากให้คนเขาเอ็นดูก็ว่าง่ายๆ หน่อยสิ”

ผมฟังคำพูดที่เนียบนาบนั้นขณะเดินเข้าไปหา แล้วเอ่ยถามต่อหน้าเขาที่นั่งเงยหน้ามองผมอยู่

“โลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่าสวรรค์ลงทัณฑ์ไหม”

“ไม่มี”

ผมพยักหน้าช้าๆ ให้กับคำตอบที่สวนกลับมาทันที

“ใช่ ไม่มีสวรรค์ลงทัณฑ์หรอก”

ความจริงคือไม่ว่าคนคนนั้นจะสมควรถูกลงทัณฑ์หรือไม่ ก็ยังคงใช้ชีวิตสุขสบายขณะทำเรื่องเลวทรามต่อไป ใช่แล้ว ผมไม่ได้ถูกลงโทษหรอก แต่ได้รับผลในสิ่งที่ตัวเองก่อไว้ต่างหาก สวรรค์ลงทัณฑ์อาจจะเป็นข้ออ้างที่ฟุ่มเฟือยสำหรับผมก็ได้ ผมแค่พยายามโยนบาปของตัวเองให้กับสวรรค์ที่ไม่มีจริง ผมไม่จำเป็นต้องโทษนู่นโทษนี่ว่าตัวเองโง่คร้ายเลยต้องมาอยู่ในสภาพแบบนี้ ตอนนั้นเองเสียงน้อยๆ ของอีกคนก็ดังขึ้น

“แต่มีกฎแห่งกรรมอยู่นะ”

“...”

“เพราะงั้นโลกเลยน่าสนใจมากยิ่งขึ้น”

ลักยิ้มเล็กๆ ผุดขึ้นตรงมุมปากที่กำลังเหยียดยิ้มของเขา ผมรู้สึกว่าการนั้นช่างน่ารักและไม่เข้ากันเลย หลังจากที่ผมยื่นมือออกไปนั่นเอง...

“อีก!”

ชายคนนั้นจับแขนที่ใส่เสื้อแล้วสุดท้ายใจเข้าพร้อมกับงอตัว ดูจากมือที่อยู่นอกเสื้อครึ่งหนึ่งบวมและมีร่องรอยฟกช้ำสีแดงเข้มแล้วท่าทางคงเจ็บปวดเจ็บได้ไม่นาน มาถูกผมบิดมือแบบนั้นน่าจะใช้เวลาเข้าฝือกนานขึ้นกว่าเดิมแน่เลยละ ถึงจะรู้สึกผิดที่ไม่มีเวลาเล่นสนุกกับเขาต่อ แต่ก็หิบบูดมาสคอตบนพื้นมาพาดที่แขนแล้วล้วงเงินในกระเป๋ากางเกงออกมา ผมหยิบเงินสองหมื่นอนที่เป็นค่าแรงจากการใส่ชุดมาสคอตกระดาษแจกไปปลิว ก่อนจะโยนมันไปตรงหน้าเขาแล้วพูดเสริม

“ค่าตอบแทนที่มาเล่นด้วยกัน”

การหลับนอนกับผู้ชายที่ซื้อด้วยเงินสองหมื่นนั้นมีผลพวงใหญ่กว่าที่คิด ผมจำได้ว่าลำบากอยู่เกือบสัปดาห์ และเพราะเลือดที่ไม่รู้ว่ามันเป็นชนิดกระต่าย ในวันนั้นก็อาจจะเป็นเลือดของนักร้อง...ทำให้ผมถูกไล่ออกจากงานทันที ในวันรุ่งขึ้นและไม่ต้องสวมชุดกระต่ายอีกต่อไป

ผมหางานพาร์ทไทม์กะดึกที่ไซต์ก่อสร้างถนนแทน แล้วหนึ่งวันของผมนก็กลับไปยุ่งตัวเป็นเกลียวด้วยการหาเงินเยี่ยงวัวเยี่ยงควายตลอดทั้งวัน แต่ออดทนให้ผ่านไปแต่ละวันก็ล้าลื่นผื่นทนพอแล้ว มาคิดดูตอนนี้มันน่าจะเป็นช่วงเวลาที่ผมกัดฟันทำบางสิ่งให้ลุล่วงได้ยาวนานที่สุดในชีวิตแล้วละมัง

แล้วเวลาก็ผ่านไปสี่ปีครึ่งทั้งอย่างนั้น ยอดหนี้เบ็ดเสร็จสามร้อยห้าสิบล้านสองแสนเจ็ดหมื่นเจ็ดพันสามร้อยหกสิบล้าน ผมใช้มันคืนทั้งหมดในปีที่ยี่สิบห้าของผมโดยที่เงินต้นไม่ถึงยี่สิบล้านด้วยซ้ำ ตอนที่ถือเงินก้อนสุดท้ายไปหาประธาน เขาก็ยิ้มหยันแล้วชมเชยว่าแควมีคนอย่างผมก็ทำกินกับอาชีพนี้ได้จนลucky โดยมิวายพูดเสริมเกมก่อนขอตผม

“ถ้ามีเรื่องต้องใช้เงินก็มาอีกละ”

ผมกำลังจะออกไปโดยไม่ตอบอะไร แต่เขาก็เรียกผมเหมือนเพิ่งนึกบางอย่างออก

“อ้อ นายไปยืมเงินที่อื่นนอกจากฉันด้วยหรือเปล่า”

“เปล่าครับ”

“งั้นเหรออ อิม เหมือนช่วงนี้มีคนตามหานายอยู่นะ บริษัทจัดงานที่ฉันเคยแนะนำให้ตอนนายเริ่มใช้หนี้ครั้งแรกก็ติดต่อมาด้วย เกิดอุบัติเหตุอะไรระหว่างทำงานนั้นหรือเปล่า”

ตั้งแต่เริ่มใช้หนี้ครั้งแรกมันก็ผ่านมาห้าปีแล้ว ตอนนั้นผมทำงานอะไรที่เสี่ยงเกิดอุบัติเหตุด้วยเหรออ งานที่ได้จากที่ที่ประธานแนะนำให้ก็แฉ่งงานสวมชุดมาสคอตแจกไปปลิวนั่นแหละ

“ไม่มีครับ”

พอดตอบหัวนๆ เขาก็เอียงคอพร้อมกับส่งเสียง ‘ฮีม’

“ฉันก็นึกว่านายรีบร้อนหาเงินจนไปก่อเรื่องอะไรไว้ซะอีก ก็เลยบอกไปก่อนว่าไม่รู้จักนายนะ”

เขาจ้องผมเขม็งราวกับคาดหวังคำขอบคุณ ผมหมดธุระแล้วก็เลยหมุนตัวกลับตื้อๆ ก่อนเขาจะเรียกผมอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่จริงจังแปลกๆ

“นี่ ไม่อยากมาทำงานให้ฉันอีกครึ่งเธอ”

“ไม่เอาครับ”

“...นายเปลี่ยนไปจริง ๆ ด้วยสินะ”

หลังจากนั้นผมก็ได้ยินคำถามว่า “กลับตัวกลับใจแล้วหรือไง” แต่ก็ได้เดินออกมาแล้วเพราะไม่มีเวลาจะไปสนใจ เวลาคือหัวใจหลักในการส่งของซึ่งปริมาณพัสดุที่จะต้องส่งทั้งหมดในวันนี้นั้น ต่อให้รีบออกไปเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่ทันเลย...

เหมือนวันนี้จะมีโชคดีพวงมาด้วยทั้งวัน ไม่รู้ว่าที่รู้สึกแบบนั้นเพราะเป็นวันที่ล้างหนี้หมดหรือเปล่า แต่ผมสามารถทำงานเสร็จเร็วกว่าปกติ เพราะมีที่ที่รับพัสดุพร้อมกันหลายชิ้นมากเป็นพิเศษทำให้ร่นระยะเวลาลงไปได้ และก็ไม่มีที่ไหนที่ต้องแบกพัสดุหนัก ๆ ขึ้นไปเกินชั้นสาม ผมเลยรู้สึกว่า มีโชคจริง ๆ นั่นแหละ ทว่าดูท่าโชคดีคงจะสิ้นสุดลงแค่ตรงนี้ เพราะหลังจากเสร็จงานแล้วชั้นรถได้ไม่ทันไรก็มีสายเรียกเข้าจากหัวหน้า

“เฮ้ย เกิดอุบัติเหตุฝั่ง xx ละ รถติดไม่ขยับแล้วเนีย ไปเสริมทางนั้นหน่อยเร็ว!”

หัวหน้าตัดสายไปพร้อมกับเสียงแทรกโหวกเหวกเหมือนกำลังลงมาทำงานด้วยตัวเอง ถ้าฝั่ง xx ละก็...เป็นใจกลางดงออฟฟิศที่หนาแน่นเลยไม่ใช่หรือ ฝั่งนั้นเวลาค่อนข้างกระชั้นชิดเพราะต้องส่งของก่อนออฟฟิศปิดตอนเลิกงาน ตอนนั้นก็ทำโหม่งครึ่งแล้ว ผมหมุนพวงมาลัยขณะคิดในใจว่า

ต่อให้เปลี่ยนรถกระบะเป็นเครื่องบินเหาะไปยังไม่ทันเลย

สถานที่สุดท้ายที่ไปถึงมาถึงพร้อมเหงื่อซกเต็มตัวคือตึกสูงแห่งหนึ่งซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ในจุดสำคัญของย่านอันซีนชื่อเรื่องที่ดินราคาแพง บริษัทหนึ่งน่าจะกินรวบพื้นที่ส่วนใหญ่ในตึกนี้เลยมีแค้ป้ายตรงจุดสูงสุดเพียงจุดเดียว คนดูแลรถคันที่เสียบอกว่าให้ค่อยๆ ขับไปก็ได้เพราะคนยังอยู่ที่นั่นจนถึงค่า และดูเหมือนจะเป็นจริงตามที่บอก

เวลาล่วงเลยหนึ่งทุ่มไปแล้ว แต่คนจำนวนมากยังออกันอยู่หน้าตึก ทั้งยังมีคนเข้าออกไม่น้อยเลย แถมจำนวนคนส่งพัสดุก็เยอะอีกต่างหาก เขามาทำอะไรที่นี่กันนะ สิ่งที่ทำให้ผมสงสัยก็คือนักเรียนหญิงชั้นมัธยมต้น และมัธยมปลายที่กำลังยืนอยู่หน้าตึก

ผมย้ายพัสดุจากรถกระบะใส่รถเข็นของแล้วกดออตรงทางเข้าตึก ยามที่เห็นผมจากด้านในประตูกระจกที่ปิดอยู่ก็เปิดประตูหน้าให้ทันที แล้วพวกนักเรียนหญิงที่ยืนออกันอยู่ข้างนอกก็พยายามจะยื่นหน้าชะเง้อมองเข้ามาด้านใน

เสียงวิ๊ตวิ๊ตเหมือนเห็นใครสักคนข้างในดังอย่างต่อเนื่องในหมู่ นักเรียนหญิง แต่ไม่ว่ายามหรือคนที่เดินไปมาในล็อบบี้กว้างต่างก็ไม่มีใครสนใจเลยสักคน ราวกับว่ามันเป็นภาพที่เห็นกันจนชินตา หลังจากดันรถเข็นของและได้รับบัตรผ่านเข้าออกจากยามถึงรู้ว่าที่นี่เป็นบริษัทเกี่ยวกับอะไร

“พ่อแม่ของเด็กพวกนั้นจะรู้ไหมนะว่าลูกทำแบบนี้เพื่อจะได้เห็นหน้า ดาราที่ชอบสักครั้งนะ”

ผมได้ยินคำพูดพึมพำของใครสักคนขณะเบนสายตาไปยังแผนผังบอกทางตามชั้นต่างๆ ตรงผนังด้านหลัง และสิ่งที่เห็นก่อนก็คือชื่อของบริษัท

DREAM ENTERTAINMENT

คำพูดของมยองชินที่เป็นอดีตคนรักผุดขึ้นมาในความทรงจำ เขา

บอกตลอดว่ามันเป็นบริษัทบันเทิงอันดับหนึ่งที่ยากเข้าให้ได้ อ่า...อย่างนั้นหรือ บริษัทที่ว่านั้นก็คือที่นี้เองสินะ ไม่รู้ทำไมพอนึกถึงอดีตบางอย่างขึ้นมาได้จำชื่อบริษัทที่เห็น ผมก็แค้นหัวเราะออกมา

มานึกดูแล้วผมเคยถูกคนรักเก่าทรยศด้วยนี่นา แต่ช่วงที่ผ่านมาก็ลืมมันไปหมดแล้ว ผมค่อยๆ เซ็นรถเซ็นของเข้าไปในลิฟต์พลางมองตัวเลขที่เปลี่ยนไปอย่างช้าๆ ผู้หญิงสองคนที่เข้าลิฟต์มาด้วยกันลนลานจนพูดคุยเสียงเอะอะไม่หยุดกระทั่งผมถึงชั้นที่เป็นจุดหมายปลายทาง

“เฮ้อ ฉันนึกว่าจะใจวายตายแล้ว เห็นว่าคนที่เจอข้อผิดพลาดของแผนกเราคือท่าน ผอ.ยุนละ ได้ยินว่ากินข้าวเที่ยงเสร็จก็เรียกทุกคนไปแล้ว บรรลั้ยกันถ้วนหน้าเลย แค่ได้ยินฉันยังอาหารไม่ย่อยเลยเนี่ย”

“เขารู้เรื่องนั้นได้ยังไงนะ”

“ไม่รู้สิ แต่เธอก็รู้ใช่ไหมล่ะ ว่าถ้าท่าน ผอ.ยุนยิ้มแล้วจะทำให้คนเสียวลันหลังวาบไปตามๆ กันได้นะ”

“รู้อี๊ ฉันรู้ ตอนที่ท่าน ผอ.ยุนปรากฏตัวที่บริษัทเมื่อสองเดือนก่อนทุกคนก็เข้าใจผิดเพราะรอยยิ้มนั่นนี่นา มีอยู่คนสองคนนี่แหละมั้งที่ถูกไล่ออกเพราะเข้าใจผิดว่าเขาเป็นคนสุภาพอ่อนโยนเลยทำตัวซิลๆ กัน คราวนี้ก็น่าจะหัวขาดกันถ้วนหน้าอีก”

ผู้หญิงคนนั้นท้อไหลลึบราวกับกลัวจริง ๆ

“เห็นว่าอายุยังไม่มาก แล้วก็อยู่ที่สาขาย่อยต่างประเทศก่อนย้ายมาเลยนี่ว่าจะอะลุ่มอล่วยพอสมควร แต่นี่ดันเป็นเพศฆมาตในยุคไซไซชอนกลับชาติมาเกิดเลย...”

พอเสียง ‘ติ๊ง’ ดังขึ้นและมาถึงชั้นที่ผมต้องการ ในที่สุดก็ได้ยินเสียงของพวกเธอเบาลง ผมคิดแล้วว่าต้องส่งพัสดุนี้เร็ว ๆ เลยรีบเซ็นรถเซ็นผ่านประตูลิฟต์ที่เปิดออก และเพราะสวมหมวกอยู่เลยไม่เห็นใบหน้าของคนที่เดินสวนกับผมเข้าไปในลิฟต์ แต่ก็ต้องหันหลังกลับไปมองเพราะเสียงของมันเป็นน้ำเสียงที่แม่จะผ่านไปห้าปีแล้วก็ยังรู้สึกคุ้นหูอยู่

“เฮ้ย รีบมาหน่อย! ทำไมชักช้าเป็นหอยทากแบบนี้ แม่เงี้ย ไม่รู้หรือว่าตอนนี้ฉันไปถ่ายทำสายแล้ว!”

ผมหันไปตามน้ำเสียงหงุดหงิดนั้นและเห็นชายวัยยี่สิบกลาง ๆ ที่เซตผมเรียบร้อยในเสื้อผ้าวาดูดีกับร่างกายที่มีกล้ามเนื้อพองประมาธยืนอยู่ในลิฟต์ เขากำลังกอดอกจ้องใครบางคนที่ลนลานวิ่งอยู่ตรงโถงทางเดิน

“แฮก ๆ อะ...อันนี้ใช่ใหม”

ชายวัยยี่สิบกลาง ๆ วิ่งกระหืดกระหอบพลางยกขวดเครื่องดื่มในมือขึ้น เขาน่าจะเพิ่งกตมาจากผู้ชายของอัทโนมิติเพราะยังมีหยดน้ำเกาะอยู่บนขวด แต่ดูเหมือนว่าเครื่องดื่มที่รีบวิ่งเอามาจะไม่จำเป็นแล้ว

“ไม่ใช่”

น้ำเสียงเย็นชาตอบหัวน ๆ ตามมาด้วยคำสบถ

“ไอ้ยุ่งเอ๊ย แค่นฉันชอบอะไรก็ยังไม่รู้อีกเธอ”

ชายที่ถือเครื่องดื่มทำหน้าตาเหลวไหล แต่คนอื่นที่เดินผ่านไปมารอบ ๆ ไม่ได้เป็นแบบนั้นไปด้วย ไม่มีใครสนใจเรื่องของชายในลิฟต์ทำตัวเอาแต่ใจกับคนมีอายุมากกว่าราวกับมันเป็นเรื่องปกติ ถึงขนาดมองผมที่หยุดนิ่งเป็นคนแปลก ๆ ไปแทน

“ฉันจะให้เวลาห้านาที ถ้าไม่เอาแบบที่ฉันดื่มมาตอนนั้น ฉันจะไล่นายออกจากบริษัทที่นายเข้ามาได้อย่างลำบากลำบาก เข้าใจใหม”

ประตูลิฟต์ปิดลงพร้อมกับเสียงข่มขู่ที่แฝงความหงุดหงิด สายตาของเขาเหลือบมองมาทางผมแวบหนึ่งแล้วประตูลิฟต์จะปิดลง ผมได้สบตากับเขาเพียงเสี้ยววินาที ก่อนที่เขาจะเบนสายตาไปทางคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ผมทันที แม้ประตูลิฟต์จะปิดลงแล้วพร้อมกับเสียงดังปึก ทว่าผมยังคงมองไปที่ตรงนั้นอยู่พักหนึ่ง

เขาคือมยองชินที่เคยชอบเงินผมหนีไปเมื่อห้าปีก่อน ภาพลักษณะอาจจะแตกต่างกันราวกับเป็นคนละคน แต่ใช่เขาอย่างแน่นอน ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่ได้รู้สึกอะไรที่เจอเขา ผมไม่ได้โกรธหรือเสียใจเลยสักนิดที่เขาจำผมไม่ได้เพราะไม่หลงเหลือความรู้สึกอะไรกับเขาอีกแล้ว เขาก็ที่ทรยศผมเป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งในอดีตเท่านั้น อย่างน้อยก็เป็นแบบนั้นสำหรับตัวผมในปัจจุบัน

“ค่าเรียนพิเศษลูก...ค่าเรียนพิเศษลูก...”

ผมหันไปตามเสียงที่ได้ยินแผ่วเบา ก่อนจะเห็นชายที่ถือขวดน้ำ

ชมุขมิบราวกับกำลังสงบสติอารมณ์ จากนั้นเขาก็ถอนหายใจพรีดแล้วหันหลังวิ่งกลับไป ส่วนผมก็ขยับตัวเพื่อไปทำงานของตัวเองพร้อมไปกับเขา

ผมไม่ได้คิดถึงเศษเสี้ยวความทรงจำที่ทับกันโดยบังเอิญอีกเลย จนกระทั่งตอนส่งพัสดุเสร็จและขึ้นลิฟต์อีกครั้ง คนที่ขึ้นลิฟต์มาพร้อมกันทำให้ผมนึกถึงมยองซิน เขาเป็นชายที่หอบหิ้วเครื่องตี๋มเต็มอ้อมแขน บางทีคงไม่รู้ว่ามีมยองซินหอบอะไรก็เลยเหมาจากผู้ชายของอัทโน้มนัดมาหมดละมั้ง

เห็นภาพนั้นแล้วรอยยิ้มขึ้นที่ผุดขึ้นมาในใจแปลกๆ เมื่อก่อนมยองซินแทบจะไม่เล่าเรื่องในอดีตของตัวเองเท่าไร เคยมีแค่บางครั้งที่หลุดเล่าออกมาประปรายเวลาที่เหล้าเข้าปาก ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่โดนกลั่นแกล้งในโรงเรียน เขาระบายว่าสิ่งที่เกลียดที่สุดในบรรดาการกลั่นแกล้งเหล่านั้นก็คือการถูกใช้ให้ไปซื้อเครื่องตี๋มทุกวัน

เขาบอกว่าผู้ชายของอัทโน้มนัดอยู่ไกลกับห้องเรียน การเดินไปกลับในช่วงพักจึงค่อนข้างเหนื่อย ทว่าเครื่องตี๋มที่กดมาพวกนั้นก็กลับเปล่าประโยชน์ และเขายังต้องวิ่งไปถึงผู้ชายของอีกหลายรอบเพราะน้ำที่กดมาไม่ใช่แบบที่คนพวกนั้นต้องการ สุดท้ายก็เลยไล่กดเครื่องตี๋มมาหมดทั้งคู่

เงินค่าขนมที่ได้มาถูกผลาญไปกับค่าเครื่องตี๋มนั้นทุกครั้ง เขาปรับตัวกับชีวิตในโรงเรียนไม่ได้เพราะการกลั่นแกล้งนั้น ก่อนจะหนีออกจากบ้านในเวลาต่อมา แต่ดูที่ว่าคงยังไม่หลุดพ้นจากความทรงจำที่เคยถูกกลั่นแกล้งพอตอนนี้มีอำนาจแล้วเลยทำตัวแบบเดียวกับหัวใจที่เคยรังแกตัวเองในอดีต

ตบ

เครื่องตี๋มขวดหนึ่งร่วงจากอ้อมแขนของชายคนนั้นลงบนพื้น ผมก้มลงไปหยิบขวดที่กลิ้งมาตรงหน้าแล้วยื่นให้เขา ซึ่งชายคนนั้นก็กดเครื่องตี๋มเย็นๆ ไว้เต็มแขนเลยไม่มีมือรับขวดที่ผมยื่นให้

“ขอโทษนะครับ ช่วยวางบนนี้ได้ไหมครับ”

จังหวะที่เขาเข้ามาตัวน้อยๆ เพื่อขออ้อมผม เครื่องตี๋มขวดอื่นก็ร่วงลงพื้นดังตบอีกครั้งจนเขาโผล่ออกมาด้วยความจใจว่า “โอ๊ะเอ๊ย” ผมเลยก้มเก็บเครื่องตี๋มให้เขาเป็นครั้งที่สอง

“ผมช่วยถือให้ครับ”

“ขอบคุณนะครับ”

เขาค้อมศีรษะให้ก่อนจะยิ้มอย่างท้อเทียวเหมือนรู้ว่าผมเป็นคนส่งของที่เห็นเหตุการณ์ก่อนหน้านี้

“คือว่า...สภาพผมดูน่าตกใจใช่ไหมครับ พอดีงั้นมาหากินมันก็เลี้ยงไม่ได้ เพราะมีแต่ที่นี้ที่รับผมเข้าทำงานแบบหุดหวิดในวันที่ยี่สิบสามที่ทำงานหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้ก็เป็นพระคุณกับผมแล้ว...”

จู่ๆ เขาก็ลดโทนเสียงลงราวกับเพิ่งคิดได้ที่กำลังพล่ามเรื่องของตัวเองให้คนที่เพิ่งเจอหน้ากันฟัง

“อ้อ ผมพูดเผื่อเอาไว้ แต่ห้ามโพสต์เล่าว่าเห็นตัวตนนั้นของชงยูฮันเมื่อกี่ในอินเทอร์เน็ทอะไรแบบนี้ครับ”

“ชงยูฮันเป็นใครหรือครับ”

แล้วเขาก็เบิกตากว้างพร้อมกับส่งเสียง “ฮะ?”

“ไม่รู้จักชงยูฮันหรือครับ ไอ้เวรที่สั่งผมไปซื้อพวกนี้มา...อะแฮ่ม ดาราคนนั้น”

ดารานั้นหรือ ได้เป็นดาราสมใจอยากจริงๆ แล้วสินะ เปลี่ยนทั้งชื่อ เปลี่ยนทั้งหน้า แล้วก็ทิ้งภาพลักษณ์ที่เคยอ่อนแอขนาดที่ถ้าไม่สนใจก็คงจำไม่ได้เลย

“ถึงจะไม่ใช้ระดับนักแสดงนำ แต่ก็ยังเป็นนักแสดงที่ช่วงนี้ดังมาก ๆ เขาได้ถ่ายโฆษณาหลายตัว แล้วก็ออกวาไรตี้รายสัปดาห์ที่ดัง ๆ ติดกันสองเดือนด้วย...”

ผมฟังโดยไม่ตอบอะไรเพราะเป็นเรื่องที่ไม่ได้สนใจ แล้วจู่ๆ เสียงของอีกฝ่ายก็เบาลง

“เอ่อ ขอโทษนะครับ”

เขาหยุดพูดและเริ่มพินิจใบหน้าผม ตอนที่รู้สึกคุ้นเคืองกับสายตานั้น เขาก็ขออะไรแปลก ๆ โดยไม่ทันได้ตั้งตัว

“ช่วยลองถอดหมวกหน่อยได้ไหมครับ”

“ไม่ครับ”

พอปฏิเสธทันที ดวงตาของเขาก็ฉายแววตกตะลึง

“ไม่ คือผมไม่ได้ขออะไรแปลก ๆ หรือ แต่แวตตาของคุณมันตีมาก นะครับ เลยแค่อยากเห็นหน้าให้ชัด ๆ อีกหน่อยเท่านั้นเอง...”

ตั้ง

ทันทีที่เสียงลิฟต์ดังขึ้น ผมถึงรู้ว่าตัวเองไม่ได้กดชั้นหนึ่งที่ควรจะไป ผมมองประตูที่เลื่อนเปิดออกขณะวางเครื่องตี๋มสองขวดบนวงแขนของชาย ที่ทำท่าจะพูดอะไรสักอย่าง

“คุณอายุเท่าไรหรือครับ หรือว่าเป็นนักศึกษาอยู่ ผมไม่ใช่คนพิลึกจริง ๆ...”

“ห่านาที่”

ผมขึ้นไปทีลานจอดรถชั้นใต้ดินนอกประตูลิฟต์

“เหมือนจะเลยเวลาแล้วนะครับ”

พอผมช่วยเตือนความจำถึงมยองชินที่เปลี่ยนชื่อเป็นซงยูฮัน อีกฝ่ายก็สะดุ้งเฮือกแล้วรีบวิ่งออกไปนอกลิฟต์อย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด โดยระหว่างนั้นก็ยังไม่ลืมจะขอร้องผมเสียงดัง

“รออยู่ตรงนั้นแป๊บหนึ่งนะครับ! อย่าเพิ่งไปไหน แล้วรอก่อนนะ!”

เขากุลิกจอกวิ่งหายไปใกลานจอดรถอย่างน่าหวาดเสียวว่าจะทำเครื่องตี๋มตก อันที่จริงผมตั้งใจจะกดปุ่มปิดประตูลิฟต์แล้วขึ้นไปตื้อ ๆ เพราะไม่สงสัยเลยสักนิดว่าทำไมชายคนนั้นมองผมแล้วบอกให้รอ แล้วก็ไม่แปลกใจนักที่มยองชินซึ่งเจอกันในรอบหลายปีซึ่งกลายเป็นดาราลแล้วจำผมไม่ได้ด้วย

ผมคิดแค่ว่าต้องรีบไปที่ศูนย์กระจายสินค้าและทำงานคัดแยกที่เป็นงานของกะดึกให้เสร็จ แต่ผมทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะประตูของบันไดหนีไฟที่อยู่ห่างจากลิฟต์ไปเล็กน้อยนั้นเปิดออกก่อนที่ใครบางคนจะเดินมาจกตรงนั้น มยองชินที่ผมเห็นเป็นครั้งที่สองกำลังพูดคุยกับชายสวมชุดสูทวัยสามสิบต้น ๆ ขณะเดินไปที่ลานจอดรถ

ทางที่พวกนั้นมุ่งหน้าไปตรงข้ามกับทางที่คุณเครื่องตี๋มวิ่งไป ที่น่าสนใจคือมยองชินเหลือบมองเพื่อเช็กทางที่คุณลงเครื่องตี๋มวิ่งหายไปก่อนจะออกเดินถึงจะมีเสาและรถยนต์จอดบังอยู่ แต่เขายืนในตำแหน่งซึ่งน่าจะมองเห็นภาพคุณลงเครื่องตี๋มวิ่งอย่างเอาเป็นเอาตาย ทว่ากลับหมุนตัวกลับมาทั้งแบบนั้น

แถมยังแค้นหัวเราะอีกด้วย

พอเห็นรอยยิ้มนั้นแล้วผมก็ก้าวออกไปโดยไม่รู้ตัว มันเป็นความอยากรู้ อยากเห็นนิดหน่อย ความอยากรู้อยากเห็นเล็กๆ ที่ต้องการยืนยันว่าผมของซิน เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคนโดยสิ้นเชิงแล้ว เพราะที่ผ่านมามีไม่เคยสนใจอะไรสักอย่าง ร่างกายมันก็เลยขยับเขยื้อนไปตามความอยากรู้อยากเห็น เกี่ยวกับคนที่ไม่ได้เจอกันมานาน

ไม่สิ ผมจะเมินความจริงนี้แล้วกลับขึ้นไปชั้นบนเลยก็ได้ แต่ถ้าทำอย่างนั้นผมก็ต้องกลับไปใช้ชีวิตประจำวันในฐานะคนส่งของต่อไป โดยไม่ทันคิดเลยสักนิดว่าผลลัพธ์เล็กๆ น้อยๆ จากความอยากรู้อยากเห็น จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของผม

เอี้ยด เอี้ยด

เสียงเอี้ยดอืดจากล้อรถเข็นดังก้องเป็นพิเศษที่ชั้นใต้ดิน ผมทิ้งมันไว้ข้างลิฟต์แล้วเดินไปทางที่ผมของซินหายตัวไปอย่างเงียบๆ เขายืนหลบอยู่หลังเสาตรงสุดทางของลานจอดรถใต้ดินขนาดใหญ่กับชายสวมชุดสูท ผมเดินตามพวกเขาไปอย่างเชื่องช้าและเงียบเชียบ

มันเป็นแค่ความอยากรู้อยากเห็นที่ไม่ได้คาดหวังอะไรเลย ถ้าให้หาเหตุผลก็คงเพราะตกใจกับรอยยิ้มของมของซินที่เห็นแวบๆ เมื่อกี้นิดหน่อย เลยอยากไปยืนยันอีกครั้งว่าหมอนั้นใช่มของซินจริงๆ หรือเปล่า แน่แน่นอนว่าผมรู้คำตอบที่อยู่แล้ว เพียงแต่เขาในอดีตที่ผมรู้จักอาจเป็นเพียงภาพลวงตา หรือบางทีผมอาจจะไม่เคยรู้จักตัวตนที่แท้จริงของเขาเลยด้วยซ้ำ ถ้าเป็นอย่างนั้นผมก็คงถูกหลอกมาตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อนแล้วสินะ

“อา๊ะ ไปหามาหรือยัง”

ผมได้ยินเสียงที่ดังขึ้นอย่างกะทันหันเลยหยุดเดินแล้วหลบอยู่หลังรถตู้คันสูง เสียงคนที่สวมชุดสูทดังต่อจากเสียงของมของซินโดยแฝงอาการคิดไม่ตกอยู่ในน้ำเสียงนั้น

“นั่นก็ไม่ใช่แบบละเอียดหรอกนะ แค่อามหัวหน้าพักที่เป็นเลขาฯ ของท่าน ผอ.ยุมนานิดหน่อยก็เท่านั้น แค่นั้นยังบอกว่าเป็นเรื่องของ ผอ.ยุนเลยจะไม่พูดให้ฟังเด็ดขาดนะ”

“แต่ท่าน ผอ.ยุ่นถึงเกาหลีไม่ทันไรก็ตามหาคนคนนั้นบีบเลยไม่ใช่หรือ”

“อืม ก็ใช้อยู่หรือ...”

“แล้วเขาตามหาใครกัน ถ้าฉันจะคว้านนักแสดงนำในละครเรื่องนั้นที่กำลังจะสร้าง ยังไงก็ต้องเข้าหาท่าน ผอ.ยุ่นให้ได้ ถ้าไปได้สวยฉันให้ส่วนแบ่งกับนายแน่นอน นายก็รู้ว่าฉันเป็นคนรักชาติสัญญา”

ดูจากที่ไม่ได้ตอบนั้น เหมือนว่าชายในชุดสูทจะเข้าใจแล้ว

“น่าจะเป็นคนที่เคยเจอเมื่อราว ๆ ห้าปีก่อนนะ ฉันแอบเห็นโน้ตที่หัวหน้าพักจดไว้แวบ ๆ ชื่อ...”

“ชื่อล่ะ”

“...”

“ชื่ออะไร”

“ชิววาจา”²

เกิดความเจ็บขึ้นมาจับพลัน วินาทีนั้นผมยังไม่อยากจะเชื่อหูของตัวเองไปชั่วขณะ และสงสัยว่าที่ได้ยินใช่ชื่อคนแน่หรือ พ่อแม่ที่ตั้งชื่อแบบนั้นให้ลูกต้องมีนิสัยมองโลกในแง่ดีแบบสุดๆ ระหว่างที่คิดไปเรื่อยเปื่อยก็ได้ยินน้ำเสียงคล้ายไม่อยากจะเชื่อของมยองชิน

“ชิว...ฮวาจา?”

“อืม หัวหน้าพักเองก็น่าจะหงุดหงิดที่หาไม่เจอ เลยด่าชิววาจาอะไรนั่นยกใหญ่ ได้ยินว่ามีชื่อเล่นด้วยนะ”

“ชื่อเล่นว่าอะไร”

“กระต่าย”

“...”

“ชื่อชิววาจา แต่คงจะเป็นคนหน้าตาน่ารักนะ”

“ท่าน ผอ.ยุ่นแพ้ทางสตรีลีน่ารัก ๆ หรือ”

---

² หมายถึง เสียงไฮโซให้ชื่อของผู้ชมในการแสดงพันธฺริ หรือการขับร้องเล่าเรื่องออกมาในรูปแบบเพลงพื้นบ้านเกาหลี ผู้ชมจะปรบมือพร้อมกับร้องคั่นเพื่อปลุกเร้าใจว่า ออลฮึกู (올씨구) หรือชิววาจา (치와자)

พอมยองชินเพิ่มพ้อออกมาก็ได้ยินอีกฝ่ายแย้งกลับมาทันที

“อาจจะไม่ใช่ก็ได้”

“ไหนว่าตามหาคนที่เจอกันครั้งเดียวเมื่อห้าปีก่อนไง ไม่ใช่รักแรกพบอะไรทำนองนั้นหรือ”

“ตอนแรกฉันก็คิดแบบนั้น แต่ที่ท่าน ผอ.ยุนเลยนะ”

“...”

มยองชินเหมือนจะเห็นด้วยผ่านการนั่งเงิบ รวากับเหตุผลทั้งหมดรวมอยู่ในคำว่า ผอ.ยุนคำเดียว

“บอกว่าตามหาเพื่อจะแก้แค้นเรื่องเมื่อห้าปีก่อนยังเข้าท่ากว่า”

“ก็นั่นแหละสิ”

“แถมยังได้ยื่นพนักงานแถวห้องเลขาท่าน ผอ.เล่ามา เห็นว่าท่าน ผอ.ยุน ยิ้มตอนสั่งเรื่องนั้นด้วยนะ ยิ้มจนลึกลึ้มมุ่มเลย”

“...ศัตรูตัวฉกาจเลยแฮะ”

พูดไปยิ้มไปจนลึกลึ้มมุ่มนี่คือศัตรูตัวฉกาจหรือ ช่างเป็นบทสนทนาที่ไม่อาจเข้าใจได้ด้วยสามัญสำนึกคนทั่วไปจริงๆ ผมสงสัยว่าตัวเองฟังผิดหรือเปล่า จึงเงี่ยหูตั้งใจฟังยิ่งกว่าเดิม

“ถึงอย่างนั้นก็เพื่อไว้ดีกว่า ลองไปสืบหามาเพิ่มแล้วมารายงานฉันที ใครจะไปรู้ล่ะ เพื่อท่าน ผอ.ยุนตามหารักแรกจริงๆ...แต่คงไม่มีทางเป็นไปได้ อย่างเด็ดขาดเลยสินะ”

“คนคนนั้นเป็นศัตรูตัวฉกาจแน่นอน เอาเป็นว่าฉันจะไปสืบมาแล้วบอกนายเท่าที่รู้จักแล้วกัน ตอนดีกนายจะแวะมาที่นี้อีกทีก่อนกลับใช้ไหมว่าแต่ตอนนี้ไม่สายแล้วหรือ”

ชายอีกคนถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน แต่มยองชินกลับตอบอย่างสบายๆ

“อ้อ สายแล้วสิ แต่ฉันต้องไปสายจะได้ไล่ผู้จัดการออกได้”

“ผู้จัดการหรือ อ้อ ประธานชเวที่เข้ามาหลังจากบริษัทเจ็งคนนั้นสินะ”

“ประธานอะไรกันเล่า”

พอมยองชินทำเสียงเซอะ ฝ่ายนั้นก็ถามขึ้นด้วยเสียงกลัวหัวเราะ

“ยังไงเขาก็เป็นประธานบริษัทที่นายเคยอยู่มาก่อนไม่ใช่หรือ ดูแล

ให้ตีหน้อยสิ”

“เพราะฉันที่พามาจนถึงตอนนี้หรอกนะ ตอนอยู่ในสังกัดมันนั้นลำบากลำบากตั้งเท่าไร หมอนั้นคว่ำสปอนเซอร์ไม่ได้สักเจ้า แถมเอาแต่พูดพาล่ามทุกวันว่าถ้าการแสดงของฉันดีขึ้นก็จะได้บทมาเอง ถ้าฉันไอ้พวกที่สอยบหตี ๆ มันได้มาเพราะทักษะการแสดงของตัวเองอย่างเดียวเลยงั้นสิ เอาเป็นว่าฉันกะแล้วว่าไอ้งั้นนี่จะต้องบรล้วยแบบนี้”

เสียงถากถางลอดออกมาเบา ๆ ซึ่งพอจะเดาได้ว่ามันออกมาจากปากของมยองชินบ่อยแค่ไหน และก็เป็นที่คุ้นเคยแค่ไหน สุดท้ายความพยายามของคุณลุงเครื่องตีที่วิ่งโดยหอบเครื่องตีมเย็น ๆ ไว้เต็มอ้อมแขนนั้นก็สูญเปล่า ผมคิดว่าไม่จำเป็นต้องฟังต่ออีกแล้ว นี่ผมตั้งใจจะยืนยันอะไรกันแน่นะ ผมแค่รู้สึกหงุดหงิดกับบทสนทนาของสองคนนั้น จนคิดว่ามันน่าตลกสิ้นดี

ดังนั้นผมเลยหันหลังและตั้งใจจะกลับไปใช้ชีวิตของตัวเอง แต่บทสนทนาที่ได้ยินตามารั้งข้อเท้าของผมเอาไว้ ชายในชุดสูทน่าจะเป็นคนถามว่าถ้าออกเดินทางสาย ผู้จัดการก็น่าจะบึ่งรถเร็ว แล้วไม่กลัวเกิดอุบัติเหตุเหรอ มยองชินจึงตอบด้วยน้ำเสียงโม้ ๆ เหมือนคุยโวอย่างไรอย่างนั้น

“กลัวเนี่ยนะ ถูกมีตจ่อจนเกือบตายก็เคยผ่านมาแล้ว กลัวอะไรกันเล่า”
...ถูกมีตจ่อเหรอ เพราะเรื่องเมื่อห้าปีก่อนที่แทบจะยึดพื้นที่ความทรงจำของผมซะใหม่ ผมเสียหูฟังโดยไม่รู้ตัว

“พูดจริงเหรอเนี่ย”

ผมได้ยินเสียงมยองชินตอบคำถามของชายในชุดสูท แต่คำตอบนั้นฟังดูแปลกซอบกล

“อืม น่าจะประมาณห้าปีก่อนมั้ง เดียวไว้เล่าให้ฟังทีหลัง ตอนนี้นั้นต้องไปแล้ว”

พอได้ยินเสียงฝีเท้าดังปนกับเสียงพูดคุย ผมก็รีบซ่อนตัวหลบหลังรถตู้ ก๊ก ก๊ก ก๊ก

เสียงรongsเท้าหนึ่งดังก้องทั่วชั้นใต้ดิน ผมรู้สึกแยขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ จนหูอื้อไปชั่วขณะ เรื่องที่มยองชินพูดอาจจะเป็นเรื่องที่ไม่ได้สลักสำคัญอะไร

ก็ได้ หรือไม่ก็คงเล่าประสบการณ์อื่นเฉยๆ ในหัวผมเข้าใจไปอย่างนั้น แต่
อารมณ์ขุ่นเคืองกลับแผ่เงาทะนอยข้างในราวกับหมอกจางๆ

หลังจากนั้นไม่นานผมก็ออกจากหลังรถตู้ที่ซ่อนตัวอยู่แล้วตรงไป
ที่ลิฟต์ ตอนนั้นก็ได้ยินเสียงรางๆ เหมือนเสียงคนตวาดด้วยความหงุดหงิด
ดังเอะอะมาจากที่ไหนสักแห่ง หลังจากนั้นใครบางคนก็รีบวิ่งมาทางผม คุณลุง
ที่เลื้อยขึ้นไปด้วยเหงื่อเหมือนกับเครื่องตุ้มที่เคยอุ้มไว้มองผมด้วยอาการ
กระหืดกระหอบ ก่อนจะยื่นนามบัตรมาให้ด้วยท่าทางเร่งรีบ

“ขอโทษที่ครับ พอดีผมต้องรีบไปแล้ว นี้นามบัตรของผม ถ้าคุณ
ว่างก็...”

“คืนนี้ผมว่างครับ”

เขาคงคาดไม่ถึงว่าผมจะตอบตกลงในทันที เลยกะพริบตาปริบๆ
ทั้งที่อยู่ในสถานการณ์ที่เร่งรีบ

“อ่า ถ้างั้นผม...”

“เดี๋ยวผมมาที่นี่เองครับ ดึกแค่ไหนก็ไม่ใช่ไรครับ คุณเสร็จงาน
เมื่อไหร่ล่ะครับ”

เขากลับมาซ้ำอีกรอบว่า “จริงเหรอ” ก่อนที่สีหน้าจะเปลี่ยนไปทันที
เมื่อได้ยินเสียงดังจากที่ไหนสักแห่ง แล้วก็พุดถึงเวลานัดหมายอย่างลึกลับๆ
ขณะหมุนตัววิ่งออกไปในทิศทางที่เคยวิ่งจากมา ในหัวของคุณลุงที่มีใบหน้า
แดงก่ำและเหงื่อไหลไคลย้อยลงมาคงจะคิดแต่คำเรียนพิเศษของลูกหลานๆ
ผมยึดนามบัตรชิ้นๆ ลงในกระเป๋า ก่อนจะยื่นรอลิฟต์ ตอนนั้นในหัวของผม
มีอยู่แค่ความคิดเดียวคือ ไหนลองลงยืนยันดูหน่อยว่าสิ่งที่คาใจจนอารมณ์
เสียนั้นมันคืออะไร

หลังเสร็จงานคัดแยกกะดึกแล้วกลับมาที่ดรีมเอนเตอร์เทนเมนต์ก็เป็นเวลา
เที่ยงคืนห้าสิบนาที ซึ่งเฉียดเวลานัดหมายแบบหวุดหวิด ผมเข้าไปในลิฟต์
ด้วยสภาพตัวเป็นมันเงาโดยสวมหมวกและเสื้อผ้าเก่าๆ ที่ทำงานตั้งแต่เช้ามีด

จนชุ่มเหงื่อ โชคดีที่คุณลุงเครื่องตีมคงโทรบอกเอาไว้แล้ว ยามจึงตรวจนามบัตรของผมแล้วให้บัตรผ่านเข้าออกผมจึงเข้าไปได้

“เขาบอกให้รออยู่ที่ห้องประชุม 312 นะครับ”

ผมพยักหน้าให้ยามที่พูดเหมือนเอ๋อมๆ ก่อนจะขึ้นลิฟต์แล้วกดปุ่มไปที่ชั้นห้า ไฟที่ปุ่มติดขึ้นมาก่อนที่ลิฟต์โดยสารเล็ก ๆ จะเริ่มเคลื่อนไหว ตอนนั้นผมมองขึ้นลิฟต์ไปชั้นห้าที่ผมเคยไปส่งพัสดุม้า ดังนั้นถึงเขากลับมาก็มีโอกาสสูงที่จะไปที่นั่นอีกครั้ง

โชคดีที่เป็นตอนดึกเลยไม่มีใครอยู่ที่ชั้นห้าในเวลานี้ ต่อให้เดินไปมาอย่างอิสระก็ไม่น่าจะถูกห้ามปรามอะไร ผมค่อยๆ เดินสำรวจไปตามห้องแต่ละห้อง รองเท้าผ้าใบเก่าๆ ที่พื้นสีกไปแล้วไม่ส่งเสียงดังได้อย่างเหมาะสมพอดี แม้ว่าไฟในโถงทางเดินตรงนี้จะปิด แต่ก็ยังมีแสงไฟลอดผ่านใต้ช่องประตูออกมาทำให้รู้ว่าห้องไหนมีคนอยู่

แล้วผมก็หยุดเพื่อเงี่ยหูฟังหน้าห้องหนึ่ง เหมือนจะได้ยินเสียงพูดคุยจากข้างในแต่ไม่รู้รายละเอียดที่คุยกัน ผมหยิบหมวกฟรังก์ที่เตรียมไว้ใส่เข้าปากแล้วเคี้ยวขณะหมุนตัวเดินไปตามโถงทางเดิน ไม่นานก็เห็นสวิทช์ไฟทางเดินที่อยู่ใกล้กับลิฟต์

แปะ

คราวนี้ไฟในโถงทางเดินทั้งหมดดับสนิทพร้อมกับเสียงแปะเบาๆ ผมหยุดนิ่งแล้วพยายามปรับสายตาให้ชินกับความมืดพักหนึ่ง ก่อนจะเดินไปหน้าห้องที่เปิดไฟอยู่ แล้วก็ซ่อนหมวกฟรังก์ที่เคี้ยวเมื่อกี้ไว้ในมือซ้าย และใช้มือขวาเคาะประตู

ก๊อ ก๊อ

ขณะที่หมุนลูกบิดก็รู้สึกว่ามีเสียงพูดข้างในหยุดลง ก่อนแสงไฟเจิดจ้าจากด้านในจะสาดส่องออกมาจนแสบตา ชายในชุดสูทลุกขึ้นจากที่นั่งอย่างตกใจราวกับกำลังคุยความลับบางอย่างกันอยู่

“อะไรนะครับ”

ชายในชุดสูทขมวดคิ้วเอ๋อถาม ก่อนสายตาของมยองชินและชายคนนั้นจะมองมาที่ผมเป็นตาเดียว แต่ได้หมวกที่สวมเอาไว้แน่นช่วยไว้ พวกเขาเลย

มองเห็นใบหน้าของผมได้ไม่ชัดเจน

“ขอโทษที่ครับ เหมือนผมจะมาผิดห้องนะ”

ผมก้มหัวให้อย่างนอบน้อมที่สุดแล้วปิดประตูทันที แนนอนว่าไม่มีลม แอบยัดหมากฝรั่งในช่องประตูก่อนจะปิดด้วย ถ้าอุดช่องที่สลักกลอนประตู ด้วยหมากฝรั่ง ประตูที่ปิดจะค่อยๆ แง้มออกอีกครั้ง

แค่ช่องเล็กๆ ก็เพียงพอแล้ว แค่นี้ได้ยินเสียงก็พอ ผมยืนฟังผนังข้างประตูแล้วเงี่ยหูฟังเสียงที่ลอดออกมาพร้อมกับแสงไฟในนั้น หัวข้อบทสนทนาระหว่างชายในชุดสูทกับมยองชินคือละครเรื่องหนึ่งที่กำลังจะสร้างในปีนี้

มันน่าจะเป็นละครฟอร์มยักษ์มาก ๆ สักเรื่องที่มยองชินเชื่อมั่นอย่างไม่มีกังขาเลยว่าตัวเองจะสามารถขึ้นเป็นตัวท็อปได้ ขอแค่ได้รับบทแสดงนำ และดูเหมือนว่าละครเรื่องนี้จะกำลังอยู่ในขั้นตอนเริ่มวางแผน สถานการณ์ในตอนนั้นเต็มทีก็แคว่งตัวผู้กำกับไว้เท่านั้น ยังไม่ได้ไปหานักลงทุนเลยด้วยซ้ำ

แต่สองคนนั้นเชื่อว่าทุกคนจะแย่งกันลงทุนในผลงานชิ้นนี้ พวกเขาพูดถึงละครไปเรื่อยๆ อย่างน่าเบื่อ ต่อด้วยการนิทาพวกนักแสดงที่ได้รับบทนำอยู่ตอนนี้ แล้วหัวข้อก็ไหลมาถึงคนชื่อ ผอ.ยุนที่เคยพูดถึง

“สืบทมาแล้วหรือยัง เรื่องท่าน ผอ.ยุนนะ”

“อ้อ ชีฮวาจ่า”

พอชายในชุดสูทพยักหน้าและพูดชื่อนั้น มยองชินก็ระเบิดหัวเราะออกมา

“แค่ชื่อก็ตลกแล้ว ไม่ใช่ว่า ผอ.ยุนจำได้และหาตัวเพราะชื่อนี้หรอกนะ”

“ไม่ใช่หรอก ฉันตะล่อมถามหัวหน้าพักเลยได้ยินข้อมูลมานิดหน่อย คนชื่อชีฮวาจ่านั่น...”

น้ำเสียงของคนในห้องเบาลงราวกับกำลังจะบอกความลับ

“เห็นว่าเป็นคนใหญ่คนโตที่นอนกับ ผอ.ยุนคืนหนึ่งเมื่อห้าปีก่อน เขาวางเงินไว้แล้วก็เผ่นไปนะ”

“ตายละ จกเงิน ผอ.ยุนแล้วเผ่นแน่บไปเธอ”

“ไม่ใช่ วางเงินไว้ต่างหาก”

“...ฮะ?”

มยองซินน่าจะจะไม่เข้าใจเลยถามซ้ำอย่างตะกุกตะกัก

“มะ...หมายความว่ายังไง วางเงินไว้แล้วแผ่นแนบไปเฉยนะ”

“ใช่แล้ว”

คงเพราะเรื่องนี้มีความน่าสนใจอยู่บ้างท่ามกลางเรื่องน่าเบื่อที่พวกนั้นสนทนากัน ผมเลยเอียงศีรษะไปข้างๆ โดยไม่รู้ตัว ผอ.ยุนคือคนที่ตั้งใจจะจับศัตรูตัวฉกาจด้วยใบหน้าเบื่อนยิ้มไร้เดียงสา แล้วเหตุผลที่เป็นศัตรูกันคือวางเงินแล้วแผ่นแนบไปเฉยนะ

“ทั้งเงินไว้เป็นค่าตอบแทนที่นอนด้วยครั้งหนึ่งก่อนไปนะ แล้วก็...”

หลังจากนั้นเขาก็พูดถึงจำนวนเงินหรืออะไรสักอย่าง เสียงที่เบาลงราวกับกระซิบทำให้ผมไม่ได้ยิน แต่ต่อให้จำนวนเงินนั้นจะมีมูลค่าแค่สองร้อยวอน ในความคิดของผมมันก็ไม่ใช่ว่าเหตุผลที่จะกลายเป็นศัตรูกันได้เลย ถ้าได้เงินมากก็น่าจะขอบคุณสิ แล้วมีคนบ้าๆ บ๊องๆ แบบนั้นด้วยหรือ ผมรู้สึกว่ามีหลายคนในโลกเลยที่น่าจะต้องกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ก่อนที่จู่ๆ หัวข้อสนทนาจะเปลี่ยนไป

“ถ้าคนคนนั้นถูกจับได้คงแหกเป็นจุน ตายคามือ ผอ.ยุนแน่เลย”

“อืม ใช่ไหมละ อ้อ นายเคยบอกนี่นาว่าเกือบถูกมีดแทงตายนะ”

เมื่อเรื่องราวที่รอคอยมาถึง ผมก็ผละตัวออกมาจากผนัง น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยการคุยโวเหมือนก่อนหน้านี้หลุดออกมาจากปากของมยองซิน

“อืม จู่ๆ ก็มีคนถือมีดเข้ามาในบ้านเมื่อประมาณห้าปีก่อนนะ ฉันไม่ได้บอกไปแล้วหรือว่าตอนนั้นฉันเคยอยู่กับอัครพาลที่แยกจากไอ้เวรบางตัวอีก”

พอชายคนนั้นเออออว่า ‘เหมือนเคยฟังแล้ว’ มยองซินก็แค่นหัวเราะออกมา

“เอาเป็นว่ามีผู้ชายคนหนึ่งตาขวางๆ บุ๊กเข้ามาจ่อมีดถามฉันว่ารู้จักกับไอ้อัครพาลนั้นไหม ถ้ารู้จักมันจะฆ่านะ”

“มีคนแบบนั้นมาหาถึงที่ ดูแล้วหมอนั้นน่าจะเป็นอัครพาลตัวจริงเลยแฮะ”

“อย่าให้พูดเลย ส่วนสูงมันก็ต่างกับฉันไม่เท่าไร แต่เถื่อนโคตรๆ เวลาสู้กับพวกที่ตัวใหญ่กว่าก็กัดไม่ปล่อยจนตายกันไปข้าง แล้วสุดท้ายก็ชนะ

ด้วยนะ แถมมันยังเที่ยวทำสันดานแยะๆ แบบนั้นไปทั่ว แต่เพราะอยู่ด้วยกัน ฉันเลยพูดอะไรได้ไม่เต็มปากไง”

“แล้วทำไมถึงอยู่ด้วยกันล่ะ”

“ก็ไม่ต้องพูดอะไรแล้วประจบมันดี ๆ ก็ได้เงินมาเยอะเลยนะสิ เพราะไอ้เงี้ยนั่นสมองที่บึ้งโง่งอะไร แค่วิบน้ำตาเล่นละครนิดหน่อยมันก็หลงเชื่อ แล้วให้เงินมาหมดเลย”

เขาพูดถึงเรื่องราวของผม แต่ฟังดูน่าเบื่อเหมือนได้ยินเรื่องละครที่กำลังจะผลิตในปีนี้เลย

โชคดีที่มยองชินฟุงประเด็นสำคัญของเรื่องไปในทิศทางที่ผมต้องการพอดี

“ยังไงก็เถอะ ฉันเกิดกลัวขึ้นมาว่ามันจะฆ่าฉันเพราะไอ้เวรนั่น ดูท่าแล้วเห็นอยู่โต้ง ๆ เลยว่ามันตั้งใจจะใช้ฉันเป็นตัวประกัน แต่สถานการณ์ตรงหน้ามันมีเดแปดด้านมาก”

ชายที่ฟังคงรู้สึกเพลินเลยพูดสอด้รับด้วยน้ำเสียงที่สงสัยเต็มแก้วว่า “แล้วยังไงต่อ”

“แต่โชคดีสุดๆ ที่น้องชายของไอ้ฉันกำลังเดินป่วนเปื้อนอยู่ข้างนอกพอดี วันนั้นตอนเช้ามันก็มาหาที่หนึ่งแล้ว แต่ไม่รู้ทำไมตอนเย็นถึงได้โผล่หัวมาอีก ฉันก็เลยบอกไปนะสิว่าต่อให้ฆ่าฉันที่ไม่ใช่คนในครอบครัวไป หมอนั้นก็คงไม่กะพริบตาสักปริบอยู่แล้ว ไปฆ่าน้องชายที่อยู่ตรงโน้นสิ”

“บอกให้ไปฆ่าจริง ๆ เหรอ”

“แล้วจะให้ทำยังไงได้ล่ะ สถานการณ์นั้นฉันต้องเอาตัวรอดไว้ก่อนนี่หว่า พอพูดไปผู้ชายคนนั้นก็รีบค้นในบ้านเพื่อเช็กรูหลายครั้งว่าพูดจริงไหม พอหารูบที่ไอ้ฉันถ่ายกับน้องชายเจอก็เลยเอาให้มันดู แล้วมันก็เก็บมีดออกไปเลย นี่กว่าตอนนั้นจะตายจริงๆ ซะแล้ว”

“แล้วน้องชายนั้นเป็นยังไง”

“ไม่รู้สิ ไม่รู้ว่าอยู่หรือตาย ทั้งหมดเป็นความผิดของไอ้อันธพาลนั่นแท้ๆ”

“เฮ้ นายน่าจะแจ้งความกับตำรวจสักหน่อย”

ทันใดนั้นเสียงหัวเราะคิกคักก็หลุดออกมาจากปากของมยองชินอยู่
พักหนึ่ง

“ฮาๆ ก็นะ...”

เสียงหัวเราะของเขาดังมาถึงหูของผมชัดเจนราวกับหัวเราะอยู่ข้างๆ
ก่อนคำพูดต่อมาจะเข้ามาครอบงำพื้นที่ในหัวผมอย่างรวดเร็ว

“ตอนนั้นฉันตั้งใจว่าจะเชิดเงินมันหนีไปนะสิ แล้วจะแจ้งตำรวจได้
ยังไง ฮ่าๆๆ”

กลับตัวกลับใจ เป็นคำพูดที่ฟังดูสวยหรู บางทีผมอาจจะเป็นตัวอย่างของ
คำพูดนั้น เพราะอย่างน้อยผมก็สลดภาพที่เคยเป็นอันธพาลทิ้งและใช้ชีวิต
แบบคนทั่วไป แต่ผมเปลี่ยนไปจริงๆหรือ บางทีผมใช้ชีวิตโดยตั้งใจถอด
ความรู้สึกผิดนั้นไว้โดยไม่ลืมน่าตัวเองเป็นคนบาปอาจจะเปลี่ยนไปแล้วก็ได้
ทว่าเสียงหัวเราะของใครบางคนที่ยึดแน่นอยู่เต็มหัวของผมบอกว่ายานไม่ได้
เปลี่ยนไปเลย และช่วงเวลานั้นที่ความโกรธแค้นปกคลุม เสียงหัวเราะนั้น
ก็ได้บอกผมว่านี่มันเลยเวลาของการกลับตัวกลับใจมาแล้ว

ผมเดินลงมาถึงชั้นสามที่ไม่ได้วางแผนเอาไว้และไม่ได้คิดจะไปพบ
คุณลุงเครื่องตี๋ตั้งแต่แรก เพราะการเป็นดาราไม่ได้ข้องเกี่ยวกับชีวิตผม
เลยสักนิด แต่ตอนนี้สถานการณ์ทั้งหมดมันเปลี่ยนไปแล้ว

แอ็ด

พอเปิดประตูเข้าไป คุณลุงเครื่องตี๋ที่กำลังคุยกับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง
ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ก็ลุกพรุดขึ้นทันที

“อ๊ะ มาแล้วสินะ! ยามข้างล่างบอกว่ายานมาแล้ว แต่พอไปที่
ห้องประชุมก็ไม่มีใครอยู่ ฉันเลยกังวลว่ากลับไปแล้วหรือเปล่า ว่าแต่นาย
ไปไหนมานะ”

ผมมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังก่อนจะเห็นว่าเลยเวลานัดไปสามสิบ
นาทีแล้ว